اورتودوقسيا

آخلاق و دینی رساله

مدیر مسئول : ملەتیوس لوقاکیس — محل ادار. : فنار روم پطریقخانه‌سی

Ἔτος Β΄ — 31 Ἰουλίου 1927 — Τεῦχος 16ον

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
† Ο ΧΡΙΣΤΟΥΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ
Καθηγητὴς Ἱ. Θεολογ. Σχολῆς Χάλκης

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ 8ον ΑΙΩΝΑ

Ἡ ἠθικὴ κατάστασις τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰούδα καὶ τῆς πρωτευούσης αὐτοῦ Ἱερουσαλὴμ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἡσαΐου ἔτι μᾶλλον καὶ λεπτομερέστερον διαζωγραφεῖται καὶ διευκρινίζεται διὰ τῶν ταλανισμῶν, ὅσους ἐπιφέρει ὁ προφήτης εὐθὺς μετὰ τὴν διατύπωσιν καὶ ἐξήγησιν τῆς λαμπρᾶς **παραβολῆς τοῦ ἀμπελῶνος,** τῆς ἐν τῷ προλαβόντι τεύχει παρατεθείσης.

«Οὐαί, λέγει, οἱ συνάπτοντες οἰκίαν πρὸς οἰκίαν, καὶ ἀγρὸν πρὸς ἀγρὸν προσπελάζοντες, μέχρις οὗ ἐκλείψῃ πᾶς χῶρος κενός, ὅπως αὐτοὶ μόνοι κατοικῶσιν ἐν τῷ μέσῳ τῆς γῆς. Ναί, θὰ ἀποβῶσιν ἔρημοι οἰκίαι πολλαί, θὰ μείνωσιν ἀκατοίκητα μέγαρα λαμπρά, δι᾽ ἔλλειψιν κατοίκων. Ναί, πλέθρα δέκα

ἀμπελῶνος δὲν θὰ ἀποφέρωσιν εἰμὴ ἕνα κάδον οἴνου, καὶ σπόροι ἑνὸς ***χῶμερ*** δὲν θὰ ἀποφέρῃ εἰ μὴ ἓν ***αἴφα***. Οὐαὶ οἱ ἐξεγειρόμενοι τὸ πρωῒ καὶ τὰ σίκερα (ποτὰ μεθυστικὰ) ἀναζητοῦντες, οἱ μέχρις ἑσπέρας περὶ αὐτὰ διατρίβοντες, ἐξαπτόμενοι ὑπὸ τοῦ οἴνου. Καὶ συμποσιάζουσι μὲν μετὰ κιθάρας καὶ ψαλτηρίου καὶ τυμπάνου καὶ αὐλοῦ καὶ οἴνου, ἀπροσεκτοῦσιν ὅμως εἰς τὰ ποιήματα τοῦ Κυρίου, καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ δὲν παρατηροῦσι. Διὰ τοῦτο αἰχμάλωτος θὰ ἀπαχθῇ ὁ λαός, δι' ἔλλειψιν γνώσεως καὶ συνέσεως, καὶ θὰ λιμοκτονῶνται μὲν οἱ ἔνδοξοι αὐτοῦ, θὰ διψαυχῶσι δὲ τὰ πλήθη αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ἐπηύξησεν ὁ Ἅδης τὴν ὄρεξιν αὐτοῦ, καὶ εὐρέως ἤνοιξε τὸ στόμα αὐτοῦ, καὶ θὰ κατέλθωσιν αὐτόσε οἵ τε ἔντιμοι τῆς Σιὼν καὶ τὰ πλήθη αὐτῆς, οἵ τε ὄχλοι αὐτῆς καὶ οἱ γαυριῶντες ἐν αὐτῇ. . . . . . Οὐαὶ οἱ ὑποκριταί, οἱ ἀνειλικρινεῖς καὶ προσποιούμενοι, οἱ λέγοντες τὸ πονηρὸν καλὸν καὶ τὸ καλὸν πονηρόν, οἱ τὸ σκότος ὡς φῶς παριστῶντες καὶ τὸ φῶς ὡς σκότος, οἱ μεταποιοῦντες τὸ πικρὸν εἰς γλυκὺ καὶ τὸ γλυκὺ εἰς πικρόν. Οὐαὶ οἱ γενναῖοι εἰς τὸ οἰνοποτεῖν καὶ μαχηταὶ εἰς τὸ κεραννύειν σίκερα. Οὐαὶ οἱ ἕνεκα δώρων δικαιοῦντες τὸν ἄδικον καὶ τοὺς δικαίους ἀποστεροῦντες τοῦ δικαίου αὐτῶν.

Διὰ τοῦτο, ὅπως πυρὸς γλῶσσα κατεσθίει καλάμην, καὶ ἡ φλὸξ καταναλίσκει τὸ ἄχυρον, οὕτως ἡ ρίζα αὐτῶν θὰ εἶναι ὡς σῆψις, καὶ τὸ ἄνθος αὐτῶν θὰ ἀναβῇ ὡς κόνις, ἐπειδὴ τὸν νόμον τοῦ Κυρίου Σαβαὼθ ἀπέρριψαν καὶ τὸν λόγον τοῦ Ἁγίου τοῦ Ἰσραὴλ κατεφρόνησαν» (5,8—24).

Ἔχουσί τι τὸ ἐναγώνιον οἱ ἔλεγχοι τοῦ πρώτου κεφαλαίου, οἱ ἐπικαλούμενοι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ὅπως ἀκούσωσι τὰς αἰτιάσεις τοῦ Θεοῦ κατὰ τοῦ ἀχαρίστου καὶ ἀσεβοῦς αὐτοῦ λαοῦ. «Ἄκουε οὐρανὲ καὶ ἀκροάσθητι ἡ γῆ, διότι τοῦ Κυρίου εἶναι οἱ λόγοι : Υἱοὺς ἐγέννησα καὶ ἀνέδειξα, ἀλλ' αὐτοὶ ἀπεδείχθησαν ἀσεβεῖς καὶ ἄπιστοι πρός με. Ὁ βοῦς γνωρίζει τὸν κτήτορα αὐτοῦ καὶ ὁ ὄνος ἐννοεῖ τὴν φάτνην τοῦ κυ-

ρίου αὐτοῦ. 'Αλλ' ὁ 'Ισραὴλ δὲν γνωρίζει τὸν κτήτορα αὐτοῦ, καὶ ὁ λαός μου δὲν ἔχει ἔννοιαν τοῦ Κυρίου αὐτοῦ. Οὐαὶ ἔθνος ἁμαρτωλόν, λαὸς κατάφορτος ἀνομίας, σπέρμα ἀνθρώπων κακοποιῶν, τέκνα διεφθαρμένα! 'Εγκατέλιπον τὸν Κύριον, κατεφρόνησαν τὸν ἅγιον τοῦ 'Ισραήλ, ἀπηλλοτριώθησαν!

Διατί θέλετε νέα πλήγματα, διατί προστίθετε νέα ἐγκλήματα; Ὅλη ἡ κεφαλὴ εἶναι ἤδη τετραυματισμένη καὶ ὅλη ἡ καρδία εἶναι κατάπονος. 'Απὸ πέλματος ποδὸς μέχρι τῆς κορυφῆς οὐδὲν ὑπάρχει ὑγιὲς καὶ ἀκέραιον. Εἶναι τραύματα πάντα καὶ μώλωπες καὶ πληγαὶ φλεγμαίνουσαι, καὶ οὔτε ὑπάρχει τις ἐκπίεσις οὔτε ἐπίδεσμος οὔτε ἐπίπλυσις καὶ ἐπίσμηξις δι' ἐλαίου. Ἡ χώρα ὑμῶν εἶναι ἠρημωμένη, αἱ πόλεις ὑμῶν εἶναι πυρίκαυστοι, τῆς γῆς ὑμῶν τὰ προϊόντα ξένοι πρὸ τῶν ὀμμάτων ὑμῶν κατατρώγουσι, καὶ κεῖνται ἔρημοι οἱ ἀγροί, κατεστραμμένοι ὑπὸ ἀλλογενῶν. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ θυγάτηρ τῆς Σιών, ἡ Ἱερουσαλήμ, ἔχει ὑπολειφθῇ ὡς καλύβη ἐν ἀμπελῶνι, καὶ ὡς ὀπωροφυλάκιον ἐντὸς ἀγροῦ σικύων, ὥς τις πόλις ἐν πολιορκίᾳ. Καὶ ἐὰν μὴ ὁ Κύριος Σαβαὼθ εἶχεν ἀφήσει ἡμῖν μικρόν τι ὑπόλοιπον, θὰ εἴχομεν ἀποβῆ ὡς ἄλλα Σόδομα, καὶ θὰ εἴχομεν τύχην ὁμοίαν τῇ τῶν Γομόρρων. Τί μοι προσφέρετε θυσιῶν πλῆθος, λέγει ὁ Κύριος! Εἶμαι κεκορεσμένος ἀπὸ ὁλοκαυτωμάτων κριῶν, οὐδὲ ἔχω τινὰ εὐχαρίστησιν εἰς μόσχων σιτευτῶν πάχος, οὐδὲ εἰς αἷμα ταύρων ἢ ἀρνίων ἢ τράγων. Ὅταν ἔρχησθε ὅπως ἐμφανισθῆτε ἔμπροσθέν μου, τίς ἐζήτησε ταῦτα ἐκ τῶν χειρῶν ὑμῶν, ὡς ἀπαραίτητα, ὅπως πατήσητε τὰς αὐλάς μου; Μή μοι φέρετε πλέον προσφορὰς ματαίας, πάσης ἀξίας ἀμοίρους. Αὐτὸ τὸ θυμίαμα ὑμῶν μοὶ εἶναι βδέλυγμα. Αἱ κατὰ νουμηνίας καὶ τὰ σάββατα ἐπίσημοι συζητήσεις ὑμῶν καὶ συνάξεις μοὶ εἶναι ἀφόρητοι. Εἶναι πανηγύρεις ἀσεβείας. Τὰς νουμηνίας ὑμῶν καὶ τὰς ἑορτὰς ὑμῶν τὰς τεταγμένας μισεῖ ἡ ψυχή μου. Μοὶ ἀπέβησαν εἰς φόρτον. 'Απέκαμον βαστάζων αὐτάς. Διὰ τοῦτο, ὅταν μοι ἐκτείνητε τὰς χεῖρας, θὰ ἀποκρύψω τὸ πρόσωπόν μου ἀφ' ὑμῶν, καὶ ἐὰν

ἐπὶ πλέον ἐπιτείνητε τὰς δεήσεις ὑμῶν δὲν θὰ εἰσακούω ὑμῶν.[1]) Εἶναι αἵματος πλήρεις αἱ χεῖρές ὑμῶν. Λούσθητε,, ἁγνίσθητε, τὰς πονηρὰς ὑμῶν πράξεις ἀποτρίψατε ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν. Παύσατε πονηρευόμενοι, μάθετε τὸ καλὸν νὰ πράττητε, ἐπιδιώκετε κρίσεις δικαίας, φέρετε εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν τὸν δυναστεύοντα, ἀπόδοτε τῷ ὀρφανῷ κρίσιν δικαίαν, προστατεύσατε τὴν χήραν γυναῖκα ἐν τῇ δίκῃ. Ἔλθετε τότε καὶ διαδικασθῶμεν, λέγει ὁ Κύριος, καὶ ἐὰν μὲν εὑρεθῶσιν αἱ ἁμαρτίαι ὑμῶν ὡς κόκκινον, θὰ λευκανθῶσιν ὡς χιών, ἐὰν δὲ εὑρεθῶσιν ὡς πορφυροῦν, θὰ γίνωσιν ὡς ἔριον πάλλευκον. Ἐὰν θέλητε καὶ ὑπακούσετέ μοι, θὰ τρώγητε τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς. Ἐὰν ὅμως ἀρνῆσθε καὶ ἀνηκουστῆτε, θὰ ἀναγκασθῆτε νὰ φάγητε μάχαιραν. Ναί, τὸ στόμα τοῦ Κυρίου λαλεῖ ταῦτα. Ὦ, πῶς ἡ Σιών, πόλις ἄλλοτε πιστή, ἐγένετο νῦν πόρνη! Ἦτο πλήρης δικαιοκρισίας ἄλλοτε, ἦτο ἐνδιαίτημα δικαιοσύνης, καὶ νῦν φονευταὶ οἰκοῦσιν ἐν αὐτῇ. Τὸ ἀργύριόν σου ἐγένετο σκωριόφυρτον, ὁ ἄκρατός σου ἀπέβη ὑδατόμικτος. Εἶναι ἀπειθεῖς οἱ ἄρχοντές σου καὶ κοινωνοὶ κλεπτῶν· δῶρα ἀγαπῶσι πάντες καὶ ἀνταποδόματα ἐπιζητοῦσιν. Εἶναι ἀδιάφοροι πρὸς τὰς κρίσεις τῶν ὀρφανῶν, καὶ χήρας γυναικὸς δίκη δὲν φθάνει πρὸς αὐτούς. Διὰ τοῦτο λέγει ὁ παντοκράτωρ Κύριος Σαβαώθ, ὁ κραταιὸς τοῦ Ἰσραήλ, οὐαί, λέγει, θὰ τιμωρήσω τοὺς ὑπεναντίους μου καὶ θὰ λάβω ἐκδίκησιν ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν μου καὶ θὰ στρέψω τὴν χεῖρά μου κατὰ σοῦ, καὶ ὡς διὰ νίτρου χωνεύων σε ἐν πυρὶ θὰ ἀποκαθάρω σου τὴν σκωρίαν καὶ θὰ ἀφαιρέσω ὅλον σου τὸν μόλυβδον, καὶ θὰ ἀποκαταστήσω τοὺς

---

[1]) Σημειωτέον ὅτι πάντα τὰ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἀποδοκιμαστικῶς περὶ θυσιῶν καὶ ἑορτῶν καὶ θείας λατρείας καὶ προσευχῆς λεχθέντα δὲν ἐσκόπουν, οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον, οὔτε νὰ ἀρνηθῶσι τὴν ὕπαρξιν σχετικῶν περὶ αὐτῶν νόμων καὶ διατάξεων, οὔτε νὰ καταδικάσωσιν αὐτὰς ἀπολύτως, ὡς ὅλως ματαίας καὶ ἀποβλήτους, ἀλλὰ νὰ ἐξάρωσι τὸ καὶ ἄλλοθι τῆς Ἁγ. Γραφῆς, καὶ αὐτῆς τῆς Π. Διαθήκης συμπεριλαμβανομένης, πολλάκις λεγόμενον, ὅτι ***τὸ ἐξωτερικῶς μόνον θρησκεύειν*** εἶναι μάταιον, ὅταν στερῆται φρονήματος χρηστότητος καὶ δικαιοπραγίας πρὸς τὸν πλησίον.

κριτάς σου εἰς τὸ πρότερον, καὶ τοὺς συμβούλους σου εἰς τὸ ἀπ' ἀρχῆς, καὶ ἔπειτα θὰ ἀποκαλῆσαι **τὸ ἄστυ τῆς δικαιοσύνης, ἡ πόλις ἡ πιστή.**

Διὰ κρίσεως θὰ ἐξαγορασθῇ ἡ Σιὼν καὶ διὰ δικαιοσύνης ἡ αἰχμαλωσία αὐτῆς. Καὶ θὰ καταστραφῶσιν ἀθρόοι οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἁμαρτωλοί, καὶ θὰ ἐκθλιβῶσιν οἱ τὸν Κύριον ἐγκαταλιπόντες. Ναί, θὰ καταισχυνθῶσιν ἐφ' οἷς ἐνετρύφων ἄλσεσι καὶ θὰ ἐρυθριάσωσιν ἐφ' οἷς ἐνηβρύνοντο κήποις. Θὰ ὁμοιωθῆτε, ναί, πρὸς δρῦν ἀπομαρανθεῖσαν καὶ τὰ φύλλα αὐτῆς ἀποβαλοῦσαι, καὶ πρὸς κῆπον ὕδωρ μὴ ἔχοντα, ὅστις δὲ ὑπάρχει ἰσχυρός, θὰ εἶναι ὡς καλάμη στυππίου καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ ὡς σπινθήρ, καὶ θὰ συγκαῶσιν ἀμφότερα, καὶ θὰ ὑπάρχῃ οὐδεὶς ὁ ἀποσβέσων» (1, 1—31).

Εἰ καὶ ὀλίγον βραδύτερον, ἀπερίγραπτοι ὅμως ἐπῆλθον αἱ συμφοραὶ αὗται κατὰ τῶν ἀδιορθώτων, ἐπηλήθευσε δὲ καὶ ἐνταῦθα ὅ,τι ἐξῆρον καὶ οἱ θύραθεν λέγοντες, ὅτι ὀψὲ μὲν καὶ βραδέως ἀλέθουσιν οἱ μύλοι τοῦ θείου, ἀλέθουσιν ὅμως λεπτῶς· «Ὀψὲ θεῶν ἀλέουσι μύλοι, ἀλέουσι δὲ λεπτά».

ΔΙΔΑΓΜΑ

Μὴ περιεργάζου τοῦ Δεσπότου τὴν κρίσιν. Ἀγάπα μόνον τὰ παρὰ τῆς αὐτοῦ σοφίας οἰκονομούμενα. Ὅπερ ἂν δῷ σοι, τοῦτο δέχου μεθ' ἡδονῆς. Δεῖξον ἐν τοῖς ἀλγεινοῖς, ὡς καὶ τῆς εὐφροσύνης ἄξια τῆς πρόσθεν ἐτύγχανες. Ταῦτα ὁ Ἰὼβ λέγων ἀπεκρούσατο καὶ ταύτην τοῦ διαβόλου τὴν προσβολήν, καὶ τελείαν αὐτῷ τῆς ἥττης αἰσχύνην ἐπήγαγε. Τί οὖν ἐντεῦθεν συνέβαινεν; Ἔφυγεν αὖθις ἡ νόσος αὐτοῦ, ὡς εἰκῇ προσελθοῦσα, καὶ μηδὲν ἀνύσασα πλέον. Ἀνέθαλεν εἰς δευτέραν ἥβην ἡ σάρξ, ἤνθισεν ὁ βίος πάλιν πᾶσι τοῖς ἀγαθοῖς, καὶ διπλασίαν ἐπὶ τὸν οἶκον πανταχόθεν ὁ πλοῦτος συνέρρευσεν ἵνα τὸ μὲν ὡς μηδὲν ἀπολωλεκὼς ἔχῃ, τὸ δὲ ὕπαρξη τῆς καρτερίας τῷ δικαίῳ μισθός. *(Μ. Βασίλειος)*

ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΟΙ ΠΡΟΚΑΛΕΣΑΝΤΕΣ

ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΙΝ ΤΟΥ ΕΥΧΟΛΟΓΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

β') Ἡ διαμόρφωσις τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ μερίδων κατὰ τὸν ΙΘ' αἰῶνα, ἤτοι τὸ κίνημα τῆς Ὀξφόρδης καὶ ὁ Ριτουαλισμός.

1. Τὸ κίνημα τῆς Ὀξφόρδης.—Τοῦ κινήματος τῆς Ὀξφόρδης ἀρχηγοὶ ἐγένοντο ὁ Zohn Keble, ὁ Zohn H. Newman καὶ ὁ Dr Pusey, ἐξ οὗ καὶ ὅλον τὸ κίνημα ἀπεκλήθη Πουσεϊσμός. Τοῦ ἔργου αὐτῶν κατήρξαντο διὰ τῆς ἐκδόσεως μικρῶν φυλλαδίων (Tracts), ἐκ τῶν ὁποίων καὶ οἱ ὀπαδοὶ τοῦ κινήματος ὠνομάσθησαν Φυλλαδιογράφοι (Tnactarians). Διὰ τῶν φυλλαδίων τούτων, ἀνωνύμως κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκδιδομένων, οἱ συγγραφεῖς ὑπεραμυνόμενοι τῆς Ἀγγλικ. Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διδασκαλίας τῶν Πατέρων ὡς ἀποστολικοῦ, ἱστορικοῦ ἅμα καὶ πνευματικοῦ ἱδρύματος, εἵλκυσαν ἱκανοὺς ὀπαδοὺς πρὸς ἑαυτοὺς καὶ ἰδίᾳ ἀφ' ὅτου ὁ Dr Pusey εἰς τὸ «περὶ νηστείας» φυλλάδιον αὐτοῦ ἔθηκε τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτῶν, ὅτι ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία εἶνε κλάδος τῆς ἀρχαίας Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐνῷ προὐκάλεσε τὰς διαμαρτυρίας τοῦ Καρδιναλίου Wiseman προσπαθήσαντος νὰ ἀποδείξῃ αὐτὴν ὡς Προτεσταντικήν, ἐξήγειρεν ἅμα καὶ τὴν προτεσταντίζουσαν μερίδα, ἥτις κατηγόρει αὐτοὺς ὡς ρωμανίζοντας. Ἀπαντῶν εἰς ἀμφοτέρας τὰς κατηγορίας ὁ Newman ὑπεστήριξεν, ὅτι ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία βαδίζει τὴν μέσην ὁδὸν μεταξὺ ρωμαιοκαθολικισμοῦ καὶ Προτεσταντισμοῦ. Τὰ περιεχόμενα τῶν φυλλαδίων οἱ συγγραφεῖς αὐτῶν ἀνέπτυσσον καὶ διὰ τοῦ προφορικοῦ κηρύγματος, δι' ὁμιλιῶν καὶ διαλέξεων, εἰς ἃς ἀπὸ τοῦ 1836 προσετέθη καὶ ἡ «Βιβλιοθήκη τῶν Πατέρων» ἐν τῇ ὁποίᾳ μετέφραζον καὶ ἐξέδιδον συγγράμματα τῶν πρὸ τοῦ Σχίσματος Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως Πατέρων.

Ἡ κατὰ τοῦ κινήματος ἀντίδρασις ἀσήμαντος κατ' ἀρχάς, ἐνισχύθη ἰδίᾳ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ «περὶ λειψάνων» φυλλαδίου τοῦ Fronde, ὅπερ ἐθεωρήθη ὡς προσβάλλον τοὺς ἐν Ἀγγλίᾳ ἀρχηγοὺς τῆς Μεταρρυθμίσεως καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον αὐτῆς σημεῖον, ὅτε τῷ 1841 ἐξεδόθη τὸ φυλλάδιον «Παρατηρήσεις ἐπί τινων χωρίων τῶν 39 ἄρθρων».

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ φυλλαδίου ἐζήτει νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι τὰ 39 ἄρθρα τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα ἕως τότε ἐθεωροῦντο τὸ προπύργιον τοῦ Προτεσταντισμοῦ, δύνανται νὰ ἑρμηνευθῶσι καὶ οὕτως ὥστε καὶ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἀκόμη νὰ εἶνε δυνατὸν νὰ ἀποδεχθῶσιν αὐτά. Τὸ φυλλάδιον ἐγράφη ἐκ τῆς ἑξῆς ἀφορμῆς. Μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν τοῦ κινήματος τῆς Ὀξφόρδης ἐνεφανίσθη ρωμανίζουσα μερίς, ἥτις ἀντιθέτως πρὸς τοὺς ἡγέτας ἀγαπῶντας τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὑπεραμυνομένους αὐτῆς καὶ κατὰ τῶν αἱρέσεων καὶ κατὰ τῆς Ρώμης, ἐνεπνέετο ὑπὸ μεγάλου θαυμασμοῦ πρὸς τὴν Ρωμ. Ἐκκλησίαν. Καίτοι κατ' ἀρχὰς ὁ Newman δὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν μερίδα ταύτην, ἐν τούτοις, ὡς λέγει ἐν τῇ ἀπολογίᾳ αὐτοῦ, ἡ μελέτη τῶν Πατέρων καὶ ἰδίᾳ τῆς Μονοφυσιτικῆς αἱρέσεως ἤγειρεν ἀμφιβολίας ἐν τῷ πνεύματι αὐτοῦ, ἂν εἶχε δίκαιον θεωρῶν τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν ὡς μέσον τι μεταξὺ Ρώμης καὶ Προτεσταντισμοῦ καὶ ἐγέννησεν τὴν ἰδέαν, ὅτι μία μόνη ἁγία, καθολικὴ Ἐκκλησία ὑπάρχει, ἐκτὸς δ' αὐτῆς αἱρέσεις. Ἀπαύγασμα τοῦ ἐσωτερικοῦ τούτου κλονισμοῦ ἦτο τὸ ἀνωτέρω φυλλάδιον, ἡ δημοσίευσις τοῦ ὁποίου προὐκάλεσεν ἀληθῆ θύελλαν. Μετὰ τὴν ἐπίσημον ὑπὸ τῶν Πανεπιστημιακῶν ἀρχῶν τῆς Ὀξφόρδης καταδίκην τοῦ φυλλαδίου καὶ τὴν διακοπὴν τῆς ἐκδόσεως τοιούτων ἐφεξῆς κατ' ἀπαίτησιν τοῦ ἐπισκόπου Ὀξφόρδης, ὁ Newman ἀπεσύρθη τῷ 1842 εἴς τι χωρίον παρὰ τὴν Ὀξφόρδην, ὅπου καὶ διέμεινε μέχρι τοῦ 1845.

Ὀλίγον μετὰ ταῦτα, ἤτοι τῷ 1843 εἰς τὸν Dr Pusey, ὁμιλήσαντα «περὶ τῆς θείας Εὐχαριστίας ὡς παραμυθίας εἰς τὸν μετανοοῦντα» ἀπηγορεύθη τὸ κηρύττειν ἐπὶ διετίαν, ὁ δὲ τρίτος τῶν ἡγετῶν, ὁ Keble, ἀπῆλθεν ὡς προϊστάμενος εἰς Hursley. Τῷ 1844 ὁ ἡγέτης τῆς ρωμαϊνιζούσης μερίδος Ward ἐδημοσίευσε φυλλάδιον «τὸ ἰδεῶδες Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας», ἐν ᾧ ἰσχυρίζετο, ὅτι δύναταί τις καὶ παραμένων ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας νὰ ἀποδέχηται ὅλην τὴν διδασκαλίαν τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Τὸ φυλλάδιον κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ ἀφῃρέθη τοὺς πανεπιστημιακοὺς αὐτοῦ βαθμούς. Μετ' ὀλίγον ὅμως ὁ Newman ἐκ διαφόρων λόγων πεισθεὶς προσῆλθεν εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν, τὸ δὲ παράδειγμα αὐτοῦ ἠκολούθησαν καὶ ἄλλοι πολλοί. Ἀλλ' οἱ δύο συναρχηγοί, ὁ Keble καὶ ὁ Dr Pusey, καίτοι δὲν κατώρθωσαν νὰ μεταπείσωσι τὸν Newman ἀπὸ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ νὰ μεταστῇ εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν, παρέμειναν μέχρι τέλους ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τῆς ἐκλείψεως τοῦ Newman ἀπώλετο μεγάλη πνευματικὴ δύναμις καὶ τὸ κίνημα τῆς Ὀξφόρδης ὡς τοιοῦτο δύναται νὰ θεωρηθῇ λῆξαν. Ἀλλ' ὅμως τὸ κίνημα μετ' ὀλίγον ἀπὸ τῶν θεολόγων καὶ τῶν Κολλεγίων

μετεδόθη εἰς τοὺς Ἐφημερίους καὶ εἰς τοὺς Ναοὺς καὶ ὠνομάθη Ritualism (Ριτουαλισμός).

2. Ὁ Ριτουαλισμός. — Ἐνῷ οἱ ἡγέται τοῦ κινήματος τῆς Ὀξφόρδης φροντίσαντες, ὅπως καλλιεργήσωσι τὰς δογματικὰς αὐτοῦ βάσεις, ἀφῆκαν τὴν θείαν λατρείαν, ὡς εἶχεν αὕτη ἐν τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ, μετ᾽ ὀλίγον ἤρξαντο ἀναβιοῦντα ἀρχαῖα ἐκκλησιαστικὰ ἔθιμα, λησμονηθέντα τέως, οἷα τὸ ψάλλειν τὰς ἀντιφωνήσεις ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ ἀντὶ τοῦ ἀπαγγέλλειν, τὸ πρὸς ἀνατολὰς στρέφεσθαι, ἡ τοποθέτησις κηρίων καὶ ἀνθέων ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης, ἡ χρῆσις ἀετοφόρου τρισκελίου, ἡ περιβολὴ ὑπὸ τοῦ ἱερέως λευκοῦ ἀμφίου κατὰ τὸ κήρυγμα καὶ ἄλλα. Καὶ ἐνῷ ἡ κατὰ τοῦ κινήματος τῆς Ὀξφόρδης ἀντίδρασις προήρχετο ἀπὸ μέρους θεολόγων καὶ ἐπισκόπων, ἐν τῇ δευτέρᾳ ταύτῃ περιπτώσει ἐξηγέρθη τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐνοριτῶν καὶ τοῦ λαοῦ, ὅστις ἐθεώρησε τὴν ἐπαναφορὰν τῶν ἐθίμων τούτων ὡς ἀπόπτωσιν εἰς τὸν Παπισμόν, τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ κατὰ τὸ 1850 ἐπετράπη κυβερνητικῶς ἡ ἐγκατάστασις καὶ πάλιν ἐν Ἀγγλίᾳ τῆς Παπικῆς Ἱεραρχίας. Ἡ ἀντίδρασις ἔφθασε καὶ μέχρις ἐπιθέσεων κατὰ Ναῶν πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῶν Σταυρῶν καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ καταλήξῃ εἰς τὰ Δικαστήρια, τὰ ὁποῖα, ὁτὲ μὲν ἀπεφαίνοντο ὑπὲρ τῶν ἐθίμων τούτων καὶ προσέτι καὶ τῶν ἀμφίων καὶ τοῦ θυμιάματος, ἄλλοτε δὲ κατ᾽ αὐτῶν. Τῷ 1874 διὰ «πράξεως κανονιζούσης τὴν θείαν λατρείαν» ὁ ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας Dr Tait καὶ ὁ Disraeli συνέστησαν νέον δικαστήριον, τὸ ὁποῖον κατεδίκασε πολλοὺς τῶν Ριτουαλιστῶν. Εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ ἀνταγωνισμοῦ τῶν δύο μερίδων, Ὑψηλῆς καὶ Χαμηλῆς Ἐκκλησίας, ἀνάγεται καὶ ἡ ἵδρυσις δύο σωματείων, τῆς Church association (Ἐκκλησ. Ἑταιρείας), ἥτις ὑπεραμύνεται τῶν προτεσταντικῶν ἰδεῶν ἐν τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῆς English Church Union (Ἀγγλικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἑνώσεως), ἥτις ἐκπροσωπεῖ τὰς καθολικιζούσας τάσεις ἐν αὐτῇ καὶ αἵτινες καὶ μέχρι σήμερον συνεχίζουσι τὸν ὑπὲρ τῶν ἰδεῶν αὐτῶν ἀγῶνα. Ὁ κατὰ τοῦ Ριτουαλισμοῦ πόλεμος κατέπαυσε κυρίως ἀπὸ τῆς εἰς τὸν θρόνον Καντουαρίας ἀνόδου τοῦ τέως Ἐπισκόπου Truro, μετριοπαθοῦς Benson.

Ἀλλὰ παραλλήλως πρὸς τὴν ἀναβίωσιν τῶν ἐξωτερικῶν τούτων ἐθίμων ἐβάδισεν ἐν τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἡ ἀναβίωσις τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος παρὰ τῷ λαῷ καὶ τοῦ ποιμαντικοῦ ζήλου παρὰ τῷ κλήρῳ. Ἡ νηστεία κατὰ τὰς ὁριζομένας ὑπὸ τοῦ Εὐχολογίου ἡμέρας καὶ δὴ πρὸ τῆς θείας μεταλήψεως, ἡ τακτικωτέρα φοίτησις εἰς τοὺς Ναούς, ἡ συχνοτέρα μετάληψις καὶ ἡ ἐπαναφορὰ τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐξομολογήσεως ἀποτελοῦσι τὴν ἐσωτερικὴν μορφὴν τῆς ἀναβιώσεως. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κατ᾽ ἐξοχὴν προὐκάλεσεν ἀντίδρασιν ἦτο ἡ ἐπαναφορὰ

τῆς Ἐξομολογήσεως, διότι αὕτη, καίτοι διατάσσεται ὑπὸ τοῦ Εὐχολογίου, εἶχε παύσῃ ἀσκουμένη ἐξ ὁλοκλήρου, ὁ δὲ λαὸς ἐσχέτιζεν αὐτὴν πρὸς τὸν Ρωμαιοκαθολικισμὸν καὶ τὸν Ἰησουϊτισμόν. Ἐπειδὴ δὲ θεωρητικῶς δὲν ἠδύνατο νὰ προσβληθῇ ἡ Ἐξομολόγησις, ἤρξαντο διασπειρόμεναι διάφοροι κατηγορίαι σχετικαὶ πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν Πνευματικῶν, ἡ δὲ κατ' αὐτῆς ἐξέγερσις ἐπετάθη τῷ 1873, ὅτε 500 κληρικοὶ ἐζήτησαν παρὰ τῆς Κληρικῆς Συνελεύσεως (Convocation) τὸν διορισμὸν εἰδικῶν Πνευματικῶν συνῳδὰ τῷ Κανονικῷ Δικαίῳ καὶ τῷ 1877 ἐδημοσιεύθη ἓν «Ἐξομολογητάριον». Ἀλλὰ καὶ ὁ σάλος οὗτος μετ' οὐ πολὺ κατηυνάσθη.

Κέντρον τῆς ἀναβιώσεως ταύτης ἦτο τὸ Λονδῖνον βεβαίως, ἀλλὰ καὶ αἱ ἐπαρχίαι δὲν ἔμειναν ἀμέτοχοι αὐτῆς, νέοι Ναοὶ ἱδρύθησαν ἐν αὐταῖς ὑπὸ ὀπαδῶν τοῦ κινήματος καὶ παλαιότεροι περιῆλθον εἰς τὴν πνευματικὴν αὐτῶν διοίκησιν. Ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν μᾶλλον συμπαθῶς πρὸς τὸ κίνημα ἐδείχθησαν αἱ Νότιαι, ἐνῷ αἱ Βόρειαι ἀντέστησαν κατ' αὐτοῦ καὶ διότι ὁ Προτεσταντισμὸς ἰδίᾳ ἐν Λιβερπούλῃ ἦτο λίαν διαδεδομένος ἐν αὐταῖς καὶ διότι οἱ Ἐπίσκοποι αὐτῶν ἐδείχθησαν ἀδιάλλακτοι. Ἀλλ' ἡ ἀναβίωσις αὕτη εἶχε καὶ τὴν σκιερὰν αὐτῆς ὄψιν. Πολλοὶ τῶν κληρικῶν τοῦ κινήματος ὀπαδῶν ἀντὶ νὰ ἀποδεχθῶσι τὰ ἔθιμα, ὡς ἐπεκράτουν ταῦτα ἐν τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ πρὸ τῆς Μεταρρυθμίσεως, ἤρξαντο εἰσάγοντες τοιαῦτα ἐν ᾗ μορφῇ εὑρίσκοντο ἐν τῇ Ρωμ. Ἐκκλησίᾳ. Ἔπραττον δὲ τοῦτο, διότι εὕρισκον αὐτὰ μᾶλλον σύμφωνα πρὸς τὰς νεωτέρας ἀνάγκας καὶ ἰδίᾳ τὰς τῶν ἐνοριακῶν Ναῶν, ὅπου αἱ ἀρχαῖαι ἀγγλικαὶ διατάξεις, κατάλληλοι διὰ τοὺς μεγάλους καθεδρικοὺς Ναούς, ἐφαίνοντο ὅλως ἀνεφάρμοστοι. Δὲν εἶνε ἀνάγκη καὶ νὰ προσθέσωμεν, ὅτι οἱ τοιοῦτοι μετὰ τῶν ἐξωτερικῶν εἰσῆγον καὶ συνηθείας καὶ πράξεις ρωμαϊκὰς ἐσωτερικῆς οὕτως εἰπεῖν φύσεως καὶ προὐκάλουν τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ρωμανίζουσιν ἀφορήτως. Ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως ἄνωθεν νομοθετικοῦ ὑποχρεωτικοῦ μέτρου, αἱ ὑπερβολαὶ ἦσαν ἀναπόφευκτοι καὶ ἡ σύγχυσις ἐπεκράτησεν ἐν τοῖς διαφόροις ἀγγλικανικοῖς Ναοῖς καὶ δύναταί τις νὰ εἴπῃ, ὅτι αὕτη ἐπικρατεῖ καὶ μέχρι σήμερον. Οὕτως αἱ σχετικαὶ πρὸς τὰ ἄμφια καὶ τὴν διακόσμησιν τῶν Ναῶν διατάξεις τοῦ Εὐχολογίου ἦσαν διφορούμεναι. Ἐνῷ οἱ παλαιοὶ Φυλλαδιογράφοι ἠρκοῦντο εἰς ὅσα ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο διατάσσει τὸ Εὐχολόγιον, οἱ ὀπαδοὶ αὐτῶν δὲν ἐθεώρουν ἐπαρκεῖς τὰς διατάξεις ἐκείνας, διότι κατὰ τὴν γνώμην αὐτῶν ἡ Ἐκκλησία, λήγοντος τοῦ ΙΘ' αἰῶνος, προὐχώρησε πορρωτέρω ἐν τῷ ζητήματι τῆς θείας λατρείας. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη αὐτῶν ἀντίληψις προὐκάλεσε τὰς διαμαρτυρίας τῶν προτεσταντιζόντων, κατηγορούντων αὐτούς, ὅτι παραβαίνουσι καὶ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐχο-

λογίου καὶ προσπαθούντων νὰ ἀναγκάσωσιν αὐτούς, ὅπως σεβασθῶσι τὰς διατάξεις αὐτοῦ. Εἰς τὰς κατηγορίας ταύτας οἱ καθολικίζοντες ἀνταπήντων, ὅτι οὐδεμία τῶν ἐν τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ μερίδων ἐτήρει κατὰ γράμμα τὰς διατάξεις τοῦ Εὐχολογίου καὶ ἀπεδέχετο αὐτὰς ἐξ ὁλοκλήρου, διότι, ἐπήγοντο, ἂν οἱ τῆς Ὑψηλῆς Ἐκκλησίας προσέθετόν τινα εἰς τὰς διατάξεις ἐκείνας, οἱ τῆς Χαμηλῆς ἢ τῆς Εὐρείας παρήλλασσον ἢ παρέλειπον ἄλλα. Αἱ ἀκατάπαυστοι αὗται διενέξεις ἐγέννησαν τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ συμβιβαστικὴ λύσις, ἡ δοθεῖσα διὰ τοῦ Εὐχολογίου τοῦ 1662, εἶνε ἄχρηστος ἐν τῷ παρόντι καὶ ὅτι τὸ Εὐχολόγιον, ὡς ἔχει νῦν, εἶνε ἀνεφάρμοστον. Ἐκ τῆς ἰδέας ταύτης προὐκλήθη ὁ διὰ βασιλικοῦ διατάγματος διορισμὸς τῷ 1904 «Ἐπιτροπῆς περὶ Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως».

(Ἕπεται συνέχεια)

† Ο ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΥΖΙΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ

ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ
ΤΗΣ Α΄ ΕΝ ΝΙΚΑΙΑΙ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ 15ου τεύχους)

Δ΄) Τὰ ὀνόματα τῶν Ἐπισκόπων καὶ τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν. — Τὰ ὀνόματα τῶν Πατέρων μετὰ τῆς ἐπαρχίας ἑκάστου εἶχον βεβαίως ἐξακριβωθῇ καὶ καταγραφῇ ὑπὸ τῶν Νοταρίων τῆς Συνόδου πρὸ τῆς ἐπισήμου συνελεύσεως. «Εἴσω παρῆσαν—μᾶς πληροφορεῖ ὁ Εὐσέβιος [1]) ***οἱ κεκλημένοι*** καὶ τὴν προσήκουσαν ἕδραν οἱ πάντες κατελάμβανον». Κατάδηλον δὲ τοῦτο καὶ ἐκ τῆς ἐπισήμου ὑπογραφῆς τοῦ Ὅρου καὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς Συνόδου. «Ἐκυροῦτο δὲ ἤδη καὶ ἐγγράφως δι᾽ ὑποσημειώσεως ἑκάστου τὰ κοινῇ δεδογμένα». [2])

Ἀτυχῶς ἡ μανία τῶν Ἀρειανῶν ἢ Ἀρειομανῶν κατὰ τὸν Μ. Ἀθανάσιον, δεσποσάντων τῆς Ἐκκλησίας καθ᾽ ἅπασαν τὴν βασιλείαν τοῦ

---

[1]) Ἐν «Βίῳ Κωνσταντίνου.

[2]) Αὐτόθι.

υἱοῦ τοῦ Κωνσταντίνου, Κωνσταντίου καὶ εἶτα τοῦ Οὐάλεντος ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ ἐπιδειξάντων διὰ παντὸς ἀθεμίτου καὶ ἐγκληματικοῦ μέσου τὴν ἐκμηδένισιν τοῦ ἔργου τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου, πρὸς δὲ καὶ τὸ δυσχερὲς τῆς ἀναπολήσεως τρ ακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ ὀνομάτων, ὧν ἱκανὰ ξενίζοντα καὶ ἰδιόρρυθμα, συνετέλεσαν ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχωσι ταῦτα πρόχειρα. Ἐφ᾽ ᾧ καὶ ὁ Μ. Ἀθανάσιος ἐν τῇ Συνόδῳ Ἀλεξανδρείας τοῦ 362, τῇ συγκροτηθείσῃ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κωνσταντίου, συνέταξεν ἀκριβῆ κατάλογον τούτων καὶ ὁ κατάλογος οὗτος ***Συνοδικὸν*** κληθεὶς ἀπετέλεσε τὴν μόνην πηγὴν ἥντινα ἐπεκαλοῦντο οἱ συγγράφοντες. [1])

Τὸ ***Συνοδικὸν*** τοῦ Μ. Ἀθανασίου ἀπὸ πολλῶν αἰώνων ἐθεωρεῖτο ὡς ἀπολεσθέν, ὅτε κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑκατονταετηρίδα ἀνεκαλύφθη ἐν τῷ Μουσείῳ Borgia τῆς Ῥώμης ἐν Κοπτικῇ μεταφράσει.

Κατ᾽ ἀρχὰς ὑπετέθη ὅτι πρόκειται περὶ τῶν Πρακτικῶν τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου· ἀλλ᾽ εἶτα ἐγνώσθη ὅτι προὔκειτο περὶ τῆς Συνόδου τοῦ Μ. Ἀθανασίου τοῦ 362.

Δυστυχῶς τὸ χειρόγραφον εἶναι κεκολωβωμένον καὶ ἐλλιπές. Πολλὰ φύλλα του καὶ ἀκριβῶς ἐκ τῶν περιεχόντων τὸν κατάλογον τῶν ὀνομάτων τῶν Πατέρων ἐλλείπουσιν, ὥστε μόνον ἑκατὸν ἑξήκοντα δύο ὀνόματα σῴζονται. Ἐλλείπουσι δὲ τὰ ὀνόματα τῶν Ἐπισκόπων Παμφυλίας, Καρίας, Ἰσαυρίας, Κύπρου, Νήσων, Βιθυνίας, Ἀφρικῆς καὶ ἁπασῶν τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἐπαρχιῶν (Θρᾴκης, Μακεδονίας, Ἠπείρου, Θεσσαλίας, Ἑλλάδος, Ἰλλυρικοῦ, Μυσίας, Παννονίας, Δαρδανίας) κτλ.

Ἀλλὰ καίπερ ἐλλιπές, τὸ χειρόγραφον παρέχει ἡμῖν χρησίμους πληροφορίας πρὸς καταρτισμὸν τοῦ καταλόγου τῶν Πατέρων. Εἶναι ἔργον τοῦ Ι′ ἢ ΙΑ′ αἰῶνος.

Τὸ ***Συνοδικὸν*** λοιπὸν τοῦ Μ. Ἀθανασίου ὑπῆρξεν, ἐπαναλαμβάνω, ἡ μόνη πηγὴ ἐξ ἧς ἤντλησαν οἱ μεταγενέστεροι συγγραφεῖς «Φιλομαθὲς δὲ εἶναι νομίζω—γράφει ὁ Γελάσιος [2])—καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐν Νικαίᾳ Ἐπισκόπων, ἃ εὑρεῖν ἠδυνήθημεν, καὶ ἧς ἕκαστος ἐπαρχίας τε καὶ πόλεως ἦν κατὰ τὸν χρόνον ἐν ᾧ συνῆλθον παραθέσθαι ἐνταῦθα»· καὶ μετὰ τὴν παράθεσιν ὀλίγων ὀνομάτων προσθέτει· «καὶ τῶν λοιπῶν ὧν εἰς πλῆρες τὰ ὀνόματα κεῖται ἐν τῷ Συνοδικῷ Ἀθανασίου τοῦ Ἀλεξανδρείας Ἐπισκόπου». Ἐν τῷ Συνοδικῷ δὲ τοῦ Ἀθανασίου κατενεμήθησαν τὰ ὀνόματα τῶν Πατέρων κατὰ ἐπαρχίας ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου καὶ καθεξῆς

1) Βλέπε Ἐπιφάνιον.

2) Σύνταγμα κλπ. παρὰ Migne.

γεωγραφικῶς (Παλαιστίνης, Φοινίκης, Ἀραβίας, Συρίας, Μεσοποταμίας καὶ καθεξῆς) πρὸς μείζονα εὐκολίαν.

Ἑτέρους καταλόγους, ἐκ τοῦ ***Συνοδικοῦ*** τοῦ Μ. Ἀθανασίου ὡς εἴπομεν καταρτισθέντας, ἔχομεν ἱκανοὺς ἐν τοῖς ἀρχαίοις Κώδιξι· Πρῶτος τοιοῦτος εἶναι: ***ὁ τοῦ Θεοδώρου τοῦ Ἀναγνώστου*** ἀκμάσαντος κατὰ τὸ πρῶτον ἥμισυ τῆς ΣΤ′ ἑκατονταετηρίδος καὶ καταρτίσαντος «Ἐπιτομὴν Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας» ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων συγγραφέων. Ὁ κατάλογός του ἀναγράφει 212 ὀνόματα μετὰ τῆς σημειώσεως «ὧν εὑρεῖν ἠδυνήθημεν». Ὁ Κῶδιξ σῴζεται ἐν τῇ Μαρκιανῇ Βιβλιοθήκῃ XIII. Εἶναι ἔργον τοῦ ΙΓ′ αἰῶνος.

Ἕτερος Κῶδιξ εἶναι ὁ ἑλληνικὸς ***Κῶδιξ τοῦ Βατικανοῦ.*** Ἀναγράφει 165 ὀνόματα ἄνευ διακρίσεως ἐπαρχιῶν. Φαίνεται μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Συριακοῦ.

Ὑπάρχουσιν ἐπίσης εἰς διαφόρους Βιβλιοθήκας ἱκανοὶ ***λατινικοὶ Κώδικες*** ἀντλήσαντες εἴτε ἐκ τῆς Κανονικῆς Συλλογῆς τοῦ Ἰσιδώρου, εἴτε ἐκ τῆς ἀρχαιοτάτης κανονικῆς λατινικῆς Συλλογῆς Prisca, εἴτε ἐξ ἄλλων πηγῶν. Ἀναγράφουσι 217—220 ὀνόματα, εἰσὶ δὲ ἔργα τοῦ Ι′ αἰῶνος.

Περὶ τοῦ Κοπτικοῦ καταλόγου τοῦ Μουσείου Borgia ἐγράψαμεν ἤδη.

Συριακὸς Κῶδιξ ὑπάρχει ὁ λεγόμενος ***τοῦ Κοινοβίου Νιτρίας*** τοῦ ΣΤ′ αἰῶνος ἐν μέρει. Εὕρηται ἐν τῷ Βρεττανικῷ Μουσείῳ, ἀναγράφει δὲ 218 ὀνόματα.

Ἕτερος ***Συριακὸς Κῶδιξ*** εἶναι ὁ τοῦ Ἔβεδ Ἰησοῦ, Σύρου Μητροπολίτου Σαβῶν (1318). Εὕρηται ἐν τῇ Βατικανῇ Βιβλιοθήκῃ καὶ περιέχει 221 ὀνόματα.

Κῶδιξ Ἀραβικὸς εἶναι ὁ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ὀξωνίας. Περιέχει Ἀραβικὴν μετάφρασιν Κανόνων ἐκκλησιαστικῶν καὶ τὸν ***Ὅρον*** τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου, μετὰ 318 ὑπογραφῶν Πατέρων μετά τινων ἐστρεβλωμένων ἐπαναλήψεων τῶν αὐτῶν ὀνομάτων καὶ ἄνευ διακρίσεως ἐπαρχιῶν.

Ἀρμενικοὶ Κώδικες ὑπάρχουσιν ἱκανοί. Ἀναγράφουσι 211 ὀνόματα Πατέρων. [1]

Ἀτυχῶς οἱ συντάκται ἢ ἀντιγραφεῖς τῶν μὴ Ἑλληνικῶν καταλόγων τῶν Κωδίκων, παρεμόρφωσαν ἐξ ἀβλεψίας ἢ ἀγνοίας πλεῖστα ὅσα ὀνόματα προσώπων, πόλεων καὶ ἐπαρχιῶν, τοιοῦτον δὲ πρότυπον στρεβλώ-

---

[1] Περὶ πάντων τῶν Κωδίκων τούτων βλέπε Gelzer Patrum Nicaenorum nomina.

σεων παρέχει ἡμῖν ὁ Βατικανὸς Κώδιξ. Ἐπῆλθον κατόπιν οἱ μεταφρασταί, ἰδίᾳ τῶν ἐστερημένων φωνηέντων Σημιτικῶν γλωσσῶν, Συριακῆς, Κοπτικῆς, Ἀραβικῆς, πρόσθες δὲ καὶ τῆς Ἀρμενικῆς, οἵτινες διὰ τῶν στρεβλώσεων αὐτῶν ἐπέτειναν τὸ κακόν. Ἐν τῇ διαστρεβλώσει ταύτῃ τὴν πρώτην θέσιν κατέχει ὁ Ἀραβικὸς Κώδιξ τῆς Ὀξωνείου Βιβλιοθήκης, ὅντινα ἀντέγραψεν ὁ Ἰωάννης Σελδένος συμπληρώσας τὴν καταστροφὴν καὶ μὴ ἀφίσας ὀρθὸν κανὲν σχεδὸν ὄνομα. [1]) Καὶ οὕτως ἀναγινώσκονται σήμερον ἐν τοῖς καταλόγοις τούτοις Ἀβνῶν ἀντὶ Ἀθηνῶν, Ἀτιανῶν ἀντὶ Ἀντινόου, Ἑλλάδος καὶ Λαδίας ἀντὶ Ἐλαίας, Ἀσιανῶν ἀντὶ Ἰσπανῶν, Κεραυχοῦντος ἀντὶ Κερασοῦντος, Ἀριούρσων ἀντὶ Ἀρσινόης ἢ Ἀριαραθείας, Δορτῶν ἀντὶ Δέρβης, Ἰαναράδος ἀντὶ Πανεάδος, Παλανδάδος ἀντὶ Φλαβιάδος, Ἰδρῶν Καισαρείας ἀντὶ Ἱεροκαισαρείας, Μηλίνου ἀντὶ Μαλλινῶν, Ἀδειανῆς ἀντὶ Ἀδάνων, Περδίκης ἀντὶ Σαρδικῆς, Ξήστου ἀντὶ Ξουτῶν, Χωσσῶν ἀντὶ Χωνῶν καὶ οὕτω καθεξῆς. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὰ ὀνόματα τῶν Ἐπισκόπων. Ὁ γνωστός, φέρ' εἰπεῖν ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας Ἡρακλείας Θεόδωρος διεστρεβλώθη εἰς Παιδέρες. Ὁ Κυζίκου Θεωνᾶς ἐγένετο Στέφανος. Ὁ Πιστὸς μετετράπη εἰς Νέστον, ὁ Τύραννος εἰς Τράνον, ὁ Θεόδωρος εἰς Χρόνον, ὁ Ταρκοδύναμος εἰς Τραχοδύναμον, ὁ γνωστότατος Ἀγκύρας Μάρκελλος εἰς Παγχάριον, ὁ Κλεόνικος εἰς Κλεροδιανόν, ὁ Καρθαγένης Καικιλιανὸς εἰς Μελικιανόν, ὁ Λαρίσσης Ἀχίλειος εἰς Μάλχον, ὁ Ἀτθέας εἰς Ἄτλας κτλ. Πρόσθες ὅτι μερικὰ ἑλληνικὰ ὀνόματα πόλεων, οἷον Ἐλευθερουπόλεως, Ἐπιφανείας, Ἱεραπόλεως μετεφράσθησαν εἰς τὴν Συριακήν, ἢ Ἀραβικήν, ἢ Κοπτικήν, ἑτέρων δὲ πόλεων ἐτέθησαν τὰ εἰς τὰς γλώσσας ταύτας ὀνόματα, π. χ. ἡ Σελεύκεια ἀναγράφεται Ἀλμουδαγέμ.

Καὶ ἐδέησε νὰ ἐπιδοθῶμεν εἰς τὸ ἄχαρι καὶ ἐπίπονον ἔργον τῆς ἀνακαθάρσεως διὰ τῆς ἀντιπαραβολῆς τῶν καταλόγων πρὸς ἀλλήλους καθὼς καὶ τῆς ἀντιπαραβολῆς πρὸς τοὺς καταλόγους τῶν μετέπειτα Οἰκουμενικῶν Συνόδων διὰ τὰ ὀνόματα τῶν πόλεων, πρὸς δὲ καὶ διὰ τῆς προσφυγῆς εἰς τὰ λοιπὰ ἐνδεικνύμενα βοηθητικὰ μέσα, ἤτοι τοὺς ἀρχαίους ἐκκλησιαστικοὺς συγγραφεῖς, τὰ ἐκκλησιαστικὰ μηναῖα, τοὺς ἀρχαίους γεωγράφους Στράβωνα, Πτολεμαῖον, Πλίνιον, Δίωνα Κάσσιον, Στέφανον Βυζάντιον κτλ. πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ἀληθοῦς ὀνόματος· διότι λέγει Λατῖνος συγγραφεύς : «Orientalium liuguarum verba recte transcribere res ardua et contorta est=ἀντιγράφειν τὰς τῶν Ἀνατολικῶν γλωσσῶν λέξεις πρᾶγμα τραχὺ καὶ περίπλοκόν ἐστι», Εὐτυχῶς ὁ Ἕλλην συγγραφεύς, ὢν ἐξῳκειωμένος πρὸς τὰς ῥίζας καὶ καταλήξεις καὶ ἐν γέ-

[1]) Commentarium in Eutychii Patriarch. Alexand. librum. Londini 1642.

νει πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν διάρθρωσιν τῆς Ἑλληνικῆς ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ ὀσφραίνηται, οἱονεὶ ἐξ ὁρμεμφύτου καὶ διαισθήσεως, τὴν ὑποκρυπτομένην ὑπὸ τὴν στρέβλωσιν γνησίαν ἀνάγνωσιν τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως καὶ νὰ μειδιᾷ διὰ τὰς εἰκοτολογίας τῶν ξένων. Διὰ τῶν μέσων τούτων φρονοῦμεν, ὅτι ἐπετύχομεν νὰ παρουσιάσωμεν τὸν Πίνακα τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν ἐπαρχιῶν τῶν Πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἂν οὐχὶ τέλειον μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας, τοὐλάχιστον μὴ ἀφιστάμενον κατὰ πολὺ τῆς ἱστορικῆς ἀκριβείας καὶ μόνον κατ' ἐλάχιστα ὀνόματα—δύο ἢ τρία—δυνάμενον νὰ τεθῇ ἐν ἀμφιβόλῳ.

Ε΄. Ταξιθέτησις τῶν Πατέρων ἐν τῇ Συνόδῳ. — Ἡ ταξιθέτησις τῶν Πατέρων κατὰ ἐπαρχίας ἐσημειώσαμεν ἤδη ὅτι δὲν ἐγένετο κατὰ τὴν Σύνοδον οὐδ' ὑπέγραψαν οὗτοι κατὰ τὴν τάξιν ταύτην, καθὰ πιστοῦται ἐκ τῶν ὑπογραφῶν ἐν ταῖς ἀκολούθοις Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις. Ἡ τοιαύτη ταξιθέτησις φαίνεται ὅτι ἔλαβε χώραν τὸ πρῶτον ἐν τῷ ***Συνοδικῷ*** τοῦ Μ. Ἀθανασίου. Ἐπειδὴ δὲ τηροῦσι ταύτην οἱ Κώδικες—ἐξαιρέσει τοῦ Βατικανοῦ καὶ τοῦ Ἀραβικοῦ—ἠκολουθήσαμεν ταύτην. Μόνον δὲ ἐν τέλει ἀνεγράψαμεν τὰ ὀνόματα δεκατεσσάρων Ἐπισκόπων καὶ δεκατριῶν Χωρεπισκόπων παραληφθέντα ἐκ τῶν Κωδίκων Βατικανοῦ καὶ Ἀραβικοῦ, ἅπερ δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἀναγράψωμεν μετὰ βεβαιότητος εἰς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν ἐπαρχίαν. Ὀλίγων δὲ ἑτέρων, ὧν ἀμφιβάλλεται ἡ διοίκησις εἰς ἣν ἀνῆκον, σημειοῦται ἐπὶ τόπου ἡ ἀμφιβολία.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΜΕΓ. ΚΑΤΗΧΗΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΖΩΤΟΥ, Δ. Φ.

Η ΑΒΗΣΣΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

ΙΕΡΑΡΧΙΑ, ΚΛΗΡΟΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΟΙ

Η Ἀβησσινικὴ Ἐκκλησία ἀποδέχεται τοὺς τρεῖς βαθμοὺς τῆς Ἱερωσύνης, ἐπίσκοπον, πρεσβύτερον καὶ διάκονον, ἐγκατασταθέντας θείῳ δικαιώματι πρὸς διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας, ποδηγέτησιν τῶν πιστῶν καὶ πρὸς χειραγωγίαν αὐτῶν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. **Ἐν τῷ προσώπῳ δὲ**

τοῦ Ἐπισκόπου συγκεντροῖ πᾶσαν τὴν πνευματικὴν ἐξουσίαν μετὰ τῆς πολιτικῆς τῆς χορηγηθείσης αὐτῷ ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Κατὰ τοὺς Ἀβησσινικοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας, οἵτινες καὶ ὀνομάζονται ψευδοκάνονες τῆς Νικαίας, ὁ ἐπίσκοπος ὁ κατὰ τὴν ἐγχώριον γλῶσσαν Ἀβούνα, ἤτοι πατὴρ καὶ πάπας καλούμενος, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ᾖ ἰθαγενὴς [1]) ἀλλὰ Αἰγύπτιος μοναχὸς μονοφυσίτης τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περιφήμου μοναστηρίου τοῦ Μ. Ἀντωνίου, ἐστερημένος τοῦ δικαιώματος νὰ ὁρίζῃ τὸν διάδοχον αὐτοῦ καὶ νὰ χειροτονῇ ἄλλους ἐπισκόπους, ἔχων τὸ ἐξαιρετικὸν προνόμιον τοῦ χρίειν τὸν βασιλέα τῆς Ἀβησσινίας. Καὶ εἰς τὸ προνόμιον τοῦτο ἀποδίδεται ἡ ἐξαιρετικὴ σημασία τοῦ ἀξιώματος τοῦ Ἀβούνα. Ὁ Ἀβούνα δὲ οὗτος χειροτονεῖ τὸν ὑπ' αὐτὸν κλῆρον, τοὺς πρεσβυτέρους καὶ διακόνους, τοὺς διακρινομένους ἕνεκα τῶν ὑπηρεσιακῶν ἀξιωμάτων εἰς Ἀρχιμανδρίτας καὶ Ἀρχιδιάκονον, ἀσκεῖ ἐξουσίαν ἐπί τε τῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, δικάζει διαφόρου φύσεως πνευματικῆς καὶ πολιτικῆς ὑποθέσεις καὶ ἐνδιαιτώμενος ἐν τῷ μητροπολιτικῷ μεγάρῳ τῷ παρὰ τῷ βασιλικῷ παλατίῳ ἱδρυμένῳ καὶ παρ' αὐτῷ ἔκτισται τὸ ἰδιαίτερον οἴκημα, ἐν ᾧ κατοικεῖ ὁ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑπουργὸς ἢ ὁ ἐπισκοπικὸς ἐπίτροπος Τσάγγε καλούμενος. Ἡ δημιουργία τοῦ ἀξιώματος τούτου προῆλθεν ἐκ τῆς ἀνάγκης τῆς ἀκολούθου, ἐπειδὴ ὁ Ἀβούνας μὴ ὢν ἰθαγενὴς ἀλλ' Αἰγύπτιος, δὲν γνωρίζει τήν τε γλῶσσαν καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου, ἐντεῦθεν ἐγένετο ἀνάγκη τοῦ διορισμοῦ κοσμικοῦ ἰθαγενοῦς μετ' ἐπισκοπικῆς ἐξουσίας ἄνευ ἐπισκοπικοῦ βαθμοῦ. Τοιουτοτρόπως δὲ ἐδημιουργήθη ἡ τριανδρία, ἤτοι ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων, ὁ Ἀββούνα καὶ ὁ Τσάγγε, ἐν οἷς συγκετροῦται πᾶσα ἡ ἐξουσία καὶ ἡ ὑπερτάτη διοίκησις τῆς χώρας. Καὶ κατ' ἀρχὰς ὑπῆρχεν εἷς καὶ μόνος Ἀβούνα, ἑδρεύων ἐν τῇ θρησκευτικῇ πρωτευούσῃ τῆς χώρας Ἀξούμ, εἶτα ὅμως μετὰ τὰς πολιτικὰς καὶ θρησκευτικὰς μεταρρυθμίσεις τὰς εἰσηγμένας ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἰωάννου (1870) κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα ἀναφαίνονται τέσσαρες Ἀβούνα καὶ δύο Τσάγγε. Συμφώνως δὲ τῇ νέᾳ ταύτῃ μεταρρυθμίσει ἅπασα ἡ χώρα διαιρεῖται εἰς τρία βασίλεια Τιγρέ, Χοᾶ καὶ Γόζδαμ, ἅτινα ἐκκλησιαστικῶς θεωρούμενα ὀνομάζονται ἐπισκοπικαὶ ἐνορίαι. Ἐκ τῶν τριῶν βασιλέων εἷς καὶ μόνος φέρει τὸν τίτλον «βασιλεὺς τῶν βασιλέων», ὁ καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀβούνα χριόμενος, τῆς ὑποτελοῦς θέσεως τῶν ἄλλων μαρτυρουμένης διὰ τῆς τακτῆς ἅπαξ τοῦ ἔτους ἐπισκέψεως τοῦ βασιλέως μεθ' ἁπάσης τῆς ἀκολουθίας καὶ τοῦ ἰδιαιτέρου στρατοῦ. [3]) Οὗτος δὲ ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων ἑδρεύων ἐν τῷ βασι-

---

1) Lübeek Die Christliehen Kirchen des Orients p. 43.

2) Εὐαγγελ. Ἀγγελ. τοῦ 1895 μὴν Μάϊος [Ρωσ. περιοδικόν].

3) Ὁ πληθυσμὸς τῆς πρωτευούσης ἀνέρχεται εἰς 60,000 κατοίκους καθ' ἕκαστον

λείῳ Τιγρὲ ἔχει παρ' αὐτῷ παρεδρεύοντα τόν τε Ἀβούνα καὶ τὸν Τσάγγε. Ὁ δὲ Ἀβούνα οὗτος ὀνομάζεται Πέτρος, ὅστις ταὐτοχρόνως καὶ προσωνυμεῖται Ρισανπισκοπάι, ἤτοι Μητροπολίτης ἢ καὶ Πατριάρχης.

Σὺν τῇ πολιτικῇ εἰσήχθη καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ μεταρρύθμισις, διότι ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης ἐξῃτήσατο παρὰ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Κόπτου Πατριάρχου τὴν χειροτονίαν τεσσάρων Ἀβούνα διὰ τὰς τρεῖς ἐπισκοπικὰς ἐνορίας. Μετὰ τὸν θάνατον ὅμως τοῦ βασιλέως Ἰωάννου, φονευθέντος ἔν τινι κατὰ τῶν γειτόνων (1885) πολέμῳ, ὁ βασιλεὺς τοῦ Χοᾶ ἐκήρυξεν ἑαυτὸν βασιλέα τῶν βασιλέων χρισθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐκ Τιγρὲ εἰς Χοὰ μετατεθέντος Ἀβούνα Πέτρου, ἐν ᾧ βασιλείῳ καὶ ἕτερος Ἀβούνα ὑπῆρχε ὑπὸ τὸ ὄνομα Ματθαῖος. Οὕτω δὲ τὸ βασίλειον τοῦ Χοᾶ, ὅπου ἑδρεύει ὁ Ρισανπισκοπὰτ Πέτρος, παρεδρεύει καὶ ὁ Ἀβούνα Μάτθαῖος καὶ ὁ Τσάγγε· διότι μετατεθέντος τοῦ Πέτρου ἐκ Τιγρὲ εἰς Χοᾶ ἡ ἐπισκοπικὴ ἐνορία ἔμενε ἄνευ ἐπισκόπου καὶ ἡ διοίκησις ἀνετέθη εἰς τὸν ἐνταῦθα παραμένοντα Τσάγγε. Καὶ ὁ μὲν Ἀβούνα Πέτρος ὁ ἔχων τὸ δικαίωμα τοῦ χρῖσαι τὸν βασιλέα τῶν βασιλέων, διοικεῖ τὰς ὑπὸ τοῦ βασιλέως αὐτῷ ὁρισθείσας Ἐκκλησίας, τὰς ἀποτελούσας οὕτως εἰπεῖν τὴν κατὰ περίστασιν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, ὁ δὲ Ματθαῖος κυβερνᾷ ἁπάσας καθόλου τὰς ἐπαρχίας τῆς χώρας. Ὁ δὲ Ἀβούνα τοῦ Γόζδαμ, καλεῖται Λουκᾶς καὶ ὁ τῆς θρησκευτικῆς πρωτευούσης Ἀξοὺμ Μάρκος, ὅστις ἐνδιαιτᾶται εἰς τὸ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ περιλάλητον καὶ πολλῆς τιμῆς ἀπολαῦον μοναστήριον τῆς Σιών. [1])

Ἡ πλήρωσις τοὺ χηρεύοντος ἐπισκοπικοῦ θρόνου διεξάγεται κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Ὁ βασιλεὺς ἀποστέλλει εἰς Κάϊρον μετὰ πλουσίων δώρων βασιλικὴν πρεσβείαν πρὸς τὸν Κόπτην Πατριάρχην, συνοδευομένην καὶ ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας τοῦ προκατόχου, ἥτις καὶ διαβεβαιοῖ τὸν θάνατον αὐτοῦ, κομίζουσαν τὴν γραπτὴν αἴτησιν τοῦ βασιλέως ἐξαιτουμένου τὴν χειροτονίαν νέου διαδόχου τοῦ χηρεύοντος θρόνου. Ὁ Πατριάρχης ἐκλέγει τότε ἕνα τῶν μοναχῶν τῆς μονῆς τοῦ Μ. Ἀντωνίου ἔχοντα τὰ προσόντα ἤτοι μόρφωσιν ἐκκλησιαστικὴν καὶ βίον ἐνάρετον χειροτονεῖ τοῦτον, καὶ ἐνίοτε καὶ διὰ τῆς βίας, καὶ ἐγχειρίζων αὐτῷ τὸ Πατριαρχικὸν γράμμα τῆς ἐκλογῆς καὶ χειροτονίας ἀποστέλλει εἰς Ἀβησσινίαν, ἐν συνοδείᾳ τῆς ἐξ ἱερέων, διακόνων καὶ ἀρχιδιακόνου νέας αὐτοῦ ἀκολουθίας, ἁπάντων ὁμοφύλων Αἰγυπτίων. Ἡ μέχρι δὲ τῆς πρωτευούσης Ἀδδὶς Ἀβέβου (νέον ἄνθος) ὁδοιπορία τοῦ νεοεκλεγέντος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ

ὅμως ἔτος ἐν ὡρισμένῃ ἐποχῇ ὑπερβαίνει τὰς 200,000 μέχρι 300,000, διότι πάντες οἱ βασιλεῖς ἐπισκέπτονται αὐτὴν κομίζοντες τοὺς νενομισμένους φόρους καὶ ἀκολουθούμενοι ἕκαστος ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ στρατοῦ.

[1]) «Εὐαγγελ. Ἀγγελ.» Ρωσ. περιοδικὸν τοῦ 1895 μὴν Μάϊος.

πολλάκις διαρκεῖ ἓν ὁλόκληρον ἔτος. Εἰς προϋπάντησιν δὲ τοῦ Ἀβούνα ἐξέρχεται ἔξω τῆς πόλεως ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων μεθ' ἁπάσης τῆς ἐκ στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν βαθμούχων ἀκολουθίας αὐτοῦ καὶ ἀναρίθμητον πλῆθος πολιτῶν. Ὅταν δὲ ὁ Ἀβούνα ἐγγὺς τῆς πόλεως γένηται, τότε ἐπιβιβαζόμενος ἐπὶ ἡμιόνου καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ ἐφίππου στρατιωτικῆς φρουρᾶς, εἰσέρχεται εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ θριαμβευτικῶς ἐγκαθιδρύεται ἐπὶ τοῦ ἐπισκοπικοῦ θρόνου. [1]) Ἀφοῦ δὲ οὕτως ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Ἀβησσινίας τὸν πόδα αὐτοῦ πατήσῃ οὐ μέλει αὐτῷ περὶ τοῦ ἐν Καΐρῳ Πατριάρχου, αἴρεται δὲ πᾶσα ἡ πρὸς αὐτὸν ἐπικοινωνία, οὐδ' εἶναι ὑπόχρεως, ὅπως δῷ τῆς τε διαγωγῆς αὐτοῦ καὶ τῆς χρήσεως τῆς ἐπισκοπικῆς αὐτοῦ ἐξουσίας τὰς εὐθύνας αὐτῷ, τῷ ἔχοντι μόνον ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς καὶ χειροτονίας αὐτοῦ δικαίωμα.

Τὰ εἰσοδήματα τοῦ κλήρου τῆς Ἀβησσινικῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὰ ἀκόλουθα: Πρῶτον, ἑκάστη ἐνορία κατέχει μέρος γῆς, ὅπερ γεωργούμενον ἀποφέρει τὸ τέταρτον τῶν καρπῶν αὐτοῦ τῷ κλήρῳ· δεύτερον, οἱ γαιοκτήμονες καὶ οἱ ἔμποροι προσφέρουσι τὸ δέκατον τῶν εἰσοδημάτων, διαμεριζομένων εἰς τρία ἴσα μέρη, ἐξ ὧν τὸ πρῶτον λαμβάνει ὁ κλῆρος, τὸ δεύτερον διατίθεται τοῖς πτωχοῖς καὶ τὸ τρίτον δίδεται τῷ Τσάγγε, καὶ τὸ τρίτον τῆς περιουσίας τῶν ἄνευ κληρονόμων ἀποθνησκόντων. Καὶ τέλος καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τὸ δέκατον τῶν ἐτησίων αὐτοῦ ἐσόδων χορηγεῖ πρὸς συντήρησιν τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ κλήρου καὶ τοῖς ἀποκλήροις. Ἡ δὲ ἐνδυμασία τῶν κληρικῶν τῆς Ἀβησσινικῆς Ἐκκλησίας, ἐκτὸς ἐξαιρετικῆς τινὸς ἀμφιέσεως τοῦ Ἀβούνα, δὲν διαφέρει κατὰ πολὺ τῆς τῶν πολιτῶν, ἀποτελουμένη ἔκ τινος ποδήρους χιτῶνος, καμίσου ὀνομαζομένου, μετὰ πλατυτέρων χειρίδων, ἐκ τῆς περισκελίδος καὶ ἑνὸς ἐπενδύτου λευκοῦ ἢ μαύρου τοῦ τόπον ἀρχαίας χλαμίδος ἐπέχοντος [2]) καὶ ἐξ ἑνὸς καλύμματος, ὅπερ διὰ μὲν τοὺς ἐγγάμους ἱερεῖς εἶναι κεφαλόδεσμος, διὰ δὲ τοὺς ὀφφικιάλους καὶ τοὺς τῶν μονῶν ἡγουμένους καλιμμαύχιον μαῦρον ἢ ἄλλου χρώματος. Ὁμοία εἶναι καὶ ἡ ἐνδυμασία τῶν ἐπισκοπικῶν ἐπιτρόπων Τσάγγε ἔχουσα ὡς διακριτικὸν γνώρισμα τὴν μέταξαν, τὰ ἐκ χρυσοῦ ποικίλματα καὶ λευκὰς λωρίδας ἀπὸ τοῦ καλύματος κρεμαμένας. Πάντες δὲ οἱ κληρικοὶ κρατῶσιν εἰς τὰς χεῖρας ῥάβδον, ἔχουσα λαβίδα ἐκ σταυροῦ, διάσημα δὲ ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐγκόλπιον ἢ σταυρόν, δὲν φέρουσι οἱ Ἀβησσινοὶ κληρικοὶ καθὼς καὶ οἱ Κόπται [3])

---

1) «Εὐαγγελικὸς Ἀγγελιοφόρος» τοῦ ἔτους 1895 μὴν Ἀπρίλιος καὶ Μάϊος.
2) Raymond Janin les Egl. Orient. p. 681.
3) «Εὐαγγελικὸς Ἀγγελιοφόρος» τοῦ 1895.
2) Raymond les Eglis. Oriental p. 675.

Ὁ παρὰ τοῖς Ἀβησσινοῖς λίαν προηγμένος καὶ σπουδαῖον πρόσωπον διαδραματίσας ἐν τῇ ἱστορίᾳ καὶ διακριθεὶς διά τε τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτοῦ μόρφωσιν καὶ τὴν ἐμμονὴν ἐν τῇ πατρῴᾳ πίστει καὶ παραδόσει μοναχικὸς βίος ἔχει τὴν καταγωγὴν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Μ. Ἀντωνίου καὶ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Παχωμίου. Οἱ μοναχοὶ ἢ ἐν μοναῖς οἰκοῦσι, διάγοντες βίον κοινοβιακόν, ἢ ἐν ἐρήμοις διατρίβουσιν ὡς ἐρημῖται. Διαιροῦνται δὲ εἰς δύο τάγματα τὸ τοῦ Τάκλα Χαϊμανὸτ ἐν τῷ βασιλείῳ τοῦ Χοᾶ ἐνδιαιτώμενον ἐν τῇ Δάβρα Λιβάνος, οὗτινος ὁ ἀρχηγὸς ἢ ἀρχιμανδρίτης καλεῖται Ἐκαγέ, ὁ τὸ μεγαλείτερον μετὰ τὸν Ἀβούνα ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα ἔχων, καὶ τὸ δεύτερον τὸ τοῦ Ἐβοπταβέτος (Εὐστάθιος), οὗτινος ὁ ἡγούμενος ἑδρεύων ἐν Γουδὰρ καλεῖται Ἰτσεγούρ. Ἕτερα σημαίνοντα ἀξιώματα εἶναι τὰ τοῦ βασιλικοῦ ἐφημερίου καὶ ἐξομολογητοῦ Κὲς-ατὲ καὶ τὸ τοῦ φύλακος τῆς ὥρας Ἀκαβὲτ-σαάτ. Καὶ τὰ μὲν ἀρχαῖα ἐν Ἀβησσινίᾳ μοναστήρια φέρονται ὡς οἰκοδομηθέντα καὶ ὀργανωθέντα ὑπὸ τῶν ἐννέα ἐκείνων τῶν πρώτων μοναχῶν τῶν ἐκ Συρίας ἐπιδραμόντων, ἀπώλεσαν ὅμως τὴν πρώτην αὐτῶν λάμψιν καὶ τὴν σοβαρὰν μορφήν, ἀφ' ἧς ἐποχῆς μετὰ τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα, ἤρξαντο ἀνεγειρόμεναι καὶ νέαι ἀνδρῷαι καὶ γυναικεῖαι μοναί. Ὁ δὲ πρῶτος ἱδρυτὴς γυναικείου μοναστηρίου φέρεται ὑπὸ τῆς ἱστορίας ὁ Μικαὲλ Ἀραγκάβι. Ἡ δὲ ἀργότερον εἰσαχθεῖσα μεταρρύθμισις τῆς μοναχικῆς πολιτείας ἀναγράφεται ὑπὸ τῆς ἱστορίας κατὰ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Τὰ δὲ μᾶλλον σημαίνοντα καὶ σήμερον ἀκόμη μοναστήρια εἶναι τὸ Δάβρα Λιβάνος ἐν Χοᾷ, τὸ Δάβρα Βυζάν, τὸ Δάβρα Χαλλέλο. Καὶ ἐν τῇ Θρησκευτικῇ πρωτευούσῃ Ἀξοὺμ τὸ ἀρχαιότατον καὶ πολλοῦ σεβασμοῦ ἀπολαῦον μοναστήριον εἶνε τὸ καλούμενον Σιὼν (γεντὰμ) καὶ ἐντὸς τῆς περιοχῆς αὐτοῦ ὑπάρχει καὶ ἀρχαιότατος ναός. Ἡ εἰς τὴν μονὴν εἴσοδος ἐπιτρέπεται μόνον εἰς τοὺς ἄνδρας, οἵτινες προσευχόμενοι ἔξω τῶν τοίχων τοῦ ναοῦ, τύπτουσι τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ λαμβάνουσι δράγμα χώματος εἶτα ἀνεγειρόμενοι. Ἡ δὲ εἰς τὸν ναὸν εἴσοδος οὐδενὶ ἐπιτρέπεται εἰμὴ μόνῳ τῷ Ἀβούνᾳ καὶ ἅπαξ μόνον τοῦ ἐνιαυτοῦ. Καὶ πρὸς ἔνδειξιν τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὰ μοναστήρια τῆς Σιὼν ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης ἐξῃτήσατο παρὰ τοῦ Κόπτου Πατριάρχου τὴν χειροτονίαν καὶ ἰδιαιτέρου διὰ τὴν Ἀξοὺμ Ἀβούνα, ὅστις καὶ χειροτονηθεὶς ἔφερε τὸ ὄνομα Μάρκος.

Τὰ μοναστήρια παρὰ τοῖς Ἀβησσινοῖς ὀνομάζονται Σωτήρια Δάση, ὡς πεπροικισμένα μετὰ τοῦ δικαιώματος τοῦ ἀσύλου, καθ' ὃ ὁ εἰς ταῦτα καταφεύγων καὶ ἀνὰ τὰ περιφράγματα τῶν ναῶν κρυπτόμενος ἐγκληματίας ἀπαλλάσσεται τῆς ποινῆς καὶ αὐτῆς τῆς θανατικῆς, ἐὰν ὡς ἀντάρτης κατὰ τοῦ πολιτικοῦ καθεστῶτος ἢ κατὰ τοῦ βασιλέως ἐδείχθη.

Οἱ δόκιμοι μοναχοὶ διὰ τριῶν τύπων εἰσάγονται εἰς τὴν μοναχικὴν πολιτείαν· α΄) καθ' ὃν ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου δίδεται αὐτῷ ἡ μοναχικὴ ζώνη (genat), β΄) καθ' ὃν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐπιτίθεται τὸ κουκούλιον ἢ μάλλινός τις πηλίσκος (gob) καὶ γ΄) καθ' ὃν ἐνδύεται τὸ λεγόμενον Askema, ἤτοι εἶδός τι ἐπωμίδος ἐκ δύο τεμαχίων ὑφάσματος φερούσης 12 σταυρούς. [1])

Ἐν τῇ Ἀβησσινικῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπάρχουσι καί τινες Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι μετὰ πλήρους αὐτοδιοικήσεως ἐν εἴδει σταυροπηγιακῶν τοῦ βασιλέως, τοῦ χορηγοῦντος τὸ προνόμιον τοῦτο καὶ τοῦ μόνου δικαιουμένου τὴν κατάργησιν αὐτοῦ. Τοιαῦται δέ εἰσι καθεδρικοί τινες ναοὶ καί τινες μοναὶ δοξασθεῖσαι ὑπὸ τοῦ βίου τῶν ἡγουμένων αὐτῶν.

Ἐν ἑκάστῳ νομῷ ἐκτὸς τοῦ πολιτικοῦ διοικητοῦ ἢ νομάρχου τοῦ καλουμένου Ράς, ὑπάρχει καὶ ὁ πνευματικὸς διοικητὴς διοριζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀβούνα, πρὸς διοίκησιν τῶν πνευματικῶν ὑποθέσεων. Καὶ ὁ μὲν νομὸς ἐξ ἀπόψεως ἐκκλησιαστικῆς καλεῖται Ναγαρήτ, ὁ δὲ πνευματικὸς αὐτοῦ ἄρχων, ὡς παρ' ἡμῖν ὁ ἱερατικῶς προϊστάμενος, ὀνομάζεται Λικαγκαϊνάτ. [2])

---

[1]) Raymond. Les Eglis. Orient.p. 683.

[2]) Ὁ Lndolf ἐξέδοτο κατάλογον τῶν Ἀβούνα τῆς Ἀβησσινικῆς Ἐκκλησίας τῶν ἐτῶν 830—1613. Ὁ δὲ σοφὸς Δομινικανὸς Le Quien ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ Oriens Christianus ἀναγράφει κατάλογον τῶν Ἀβούνα τῶν ἐτῶν 1613—1730. Τὸ δὲ Dictionnaire de l'Hist. ct Geogr. Eccl. Paris 1912 ἐγκλείει κατάλογον τῶν ἐτῶν 820—1861 [Λεξικὸν Ἐγκυκλοπαιδ. d'Arfcau καὶ Dictionnaire Paris 1912.]

ΔΙΔΑΓΜΑ

Λέγω δέ, πνεύματι περιπατεῖτε καὶ ἐπιθυμίαν σαρκὸς οὐ μὴ τελέσητε· ἡ γὰρ σὰρξ ἐπιθυμεῖ κατὰ τοῦ πνεύματος, τὸ δὲ πνεῦμα κατὰ τῆς σαρκός· ταῦτα δὲ ἀντίκειται ἀλλήλοις, ἵνα μὴ ἃ ἂν θέλητε ταῦτα ποιῆτε· εἰ δὲ Πνεύματι ἄγεσθε, οὐκ ἐστὲ ὑπὸ νόμον· φανερὰ δέ ἐστι τὰ ἔργα τῆς σαρκός, ἅτινά ἐστι μοιχεία, πορνεία, ἀκαθαρσία, ἀσέλγεια, εἰδωλολατρεία, φαρμακεία, ἔχθραι, ἔρεις, ζῆλοι, θυμοί, ἐριθεῖαι, διχοστασίαι, αἱρέσεις, φθόνοι, φόνοι, μέθαι, κῶμοι καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, ἃ προλέγω ὑμῖν καθὼς καὶ προεῖπον, ὅτι οἱ τὰ τοιαῦτα πράσσοντες βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσιν.

[Πρὸς Γαλάτας κεφ. ε΄ 16—21]

ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ
ΚΑΙ
ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ!

Αἱ ὀφειλαὶ αἱ πρὸς τὴν ἀλήθειαν εἶναι προνομιοῦχοι, ὅπως αἱ πρὸς τὴν πολιτείαν. Καθυστεροῦσιν, ἀλλὰ δὲν παραγράφονται.

Ἀνώνυμός τις, ἐν φύλλῳ τοῦ ***Ἐλευθέρου Τύπου*** Ἀθηνῶν ἀπὸ 24 Ἰανουαρίου, γράφων περὶ τῆς νέας κρίσεως καὶ τῶν νέων κινδύνων τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου, καὶ δὴ ἀπὸ μέρους τῶν Βρεττανικῶν ἀρχῶν, ἐπετίθετο κατὰ τῶν συνηγορούντων ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Προτεσταντικῆς, ἐχαρακτήριζε δὲ πᾶσαν τοιαύτην ἐνέργειαν ὡς ***ἐξωφρενισμόν,*** καὶ τοῦτο συγκαταβατικῶς, πρὸς ἀποφυγὴν βαρυτέρου χαρακτηρισμοῦ, καὶ δὴ καὶ ὡς πρᾶξιν ***δογματικῶς ἀσύστατον*** καὶ ἅμα ***ἀνήθικον.***

Ἔχει τι τὸ παράδοξον ἡ τοιαύτη ἀντίληψις καὶ οὕτω γενικῶς διατυπουμένη παράστασις τῆς ἐνεργείας τῶν παρ᾽ ἡμῖν ὀπαδῶν τῆς ἑνώσεως τῶν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, ὡσεὶ οἱ ἐπιζητοῦντες τὴν ἕνωσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἔστω καὶ μετὰ προτεσταντικῆς, ἦσαν πάντες ***πολιτικοί τινες,*** ἐκ τῶν χρησιμοποιούντων τὰ τοιαῦτα πρὸς ἐπίτευξιν τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ σκοποῦ, πρὸς οὐδὲν δὲ ἄλλο ἀπέβλεπον ἢ πρὸς πολιτικοὺς σκοπούς. Καὶ ἐξελήφθη οὕτω τὸ πρᾶγμα ὑπὸ τῶν ἔξω. Τὸ ἐν Βρουκλύνῳ ἐν ἀγγλικῇ γλώσσῃ ἀπὸ τοῦ νέου ἔτους ὑπὸ Ὀρθοδόξων Σύρων ἐκδιδόμενον Ὀρθόδοξον Περιοδικὸν («The Orthodox catholic Review»), ἐν τῷ τεύχει τοῦ Μαρτίου ὁμιλοῦν περὶ σχετικῶν συζητήσεων ἐν τῷ ἑλληνικῷ τύπῳ, οὐδὲν πλέον καὶ οὐδὲν ἔλαττον βεβαιοῖ ὡς ἐξ ἀγγελιῶν Ἀθηναϊκῶν, ὅτι μόνον πολιτικὰ ὠφελήματα ἦσαν τὰ ἐλατήρια τὰ ὠθοῦντα ***τοὺς νέους ἕλληνας ἡγέτας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας*** νὰ ζητῶσιν ἕνωσιν μετὰ τοῦ Ἀγγλικανοῦ Προτεσταντισμοῦ, ἐπ᾽ ἐλπίδι προστασίας καὶ ὑποστηρίξεως ἀπὸ μέρους τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως. Δὲν πταίει τὸ Ἀμερικανικὸν Περιοδικόν, ἀφ᾽ οὗ ἡμεῖς αὐτοὶ ὁμιλοῦμεν κατὰ τρόπον, παρέχοντα λαβὴν εἰς ὁμοίας ἀντιλήψεις καὶ παραστάσεις, καὶ πάντας τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως μετὰ Διαμαρτυρομένων Ἐκκλησιῶν χαρακτηρίζομεν ὡς ***ἐξωφρενικούς,*** καὶ τὴν πρᾶξιν αὐτῶν ὡς ***δογματικῶς ἀστήρικτον*** καὶ αὐτὸ τοῦτο ***ἀνήθικον.***

Πῶς δὲ καὶ διατί; Ὁ ἐν τῷ ***Ἐλευθέρῳ Τύπῳ*** γράψας ἀρκεῖται εἰς τὸ ***ἀποφαίνεσθαι*** καὶ ***χαρακτηρίζειν,*** καὶ ἀφίνει τὸν ἀναγνώστην εἰς εἰκασίας. Ὁμιλῶν περὶ τοῦ ***δογματικῶς ἀστηρίκτου*** τῆς ἑνώσεως βεβαίως

δὲν ἐννοεῖ ὅτι δὲν ὑπάρχει τι δόγμα, ὑποστηρίζον τὴν ἕνωσιν, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπονοεῖ τοιοῦτόν τι, ὅτι αἱ ὑπάρχουσαι δογματικαὶ διαφοραὶ μεταξὺ Ὀρθοδόξων καὶ Διαμαρτυρομένων ἀποκλείουσιν ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἕνωσιν. Ἀλλ᾽ οἱ ἐργαζόμενοι ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως ζητοῦσιν αὐτὸ τοῦτο, νὰ εὑρεθῇ τι ἔδαφος πρὸς συνεννόησιν, νὰ καθορισθῶσι τὰ θεμελιώδη καὶ πάσῃ χριστιανικῇ ψυχῇ ἀπαραιτήτως ὑποχρεωτικὰ ἄρθρα τῆς πίστεως, καὶ τῆς ἑνώσεως ἐπὶ τούτων ἐρειδομένης καὶ ἑδραζομένης, τὰ λοιπὰ διδάγματα, τὰ μὴ ἔχοντα τὸν θεμελιώδη τοῦτον χαρακτῆρα, ναὶ μὲν νὰ μὴ παρορῶνται, ἀλλὰ νὰ ἀπασχολῶσι τοὺς θεολογοῦντας, ἂν καὶ κατὰ πόσον εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπέλθῃ τις συνεννόησις καὶ ἐπὶ τούτων, χωρὶς αἱ διαφοραὶ αἱ ἐπὶ τῶν δευτερευόντων καὶ μὴ οὐσιωδῶν καὶ ἀμφιβολίαν ἐπιδεχομένων σημείων ἐπηρεάζωσι τὴν ἐπὶ τῶν θεμελιωδῶν καὶ καιρίων στηριζομένην ἕνωσιν. Ἄλλως τε καὶ τὴν ἐν τοῖς τοιούτοις **ἐλευθερίαν** δὲν ἠρνοῦντο οἱ παλαιοί, εἰσηγήσατο δὲ ῥητῶς καὶ ἐκπεφρασμένως καὶ Πατὴρ καὶ διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας τῆς περιωπῆς τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου.

Ἴσως ὁ γράφων καὶ τὰς τοιαύτας διακρίσεις καὶ ἐλευθερίας θεωρεῖ ὡς ἀστηρίκτους καὶ ἀσυμβιβάστους πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἀλλ᾽ εἶναι τοιοῦτον τὸ ἀληθὲς πνεῦμα τῆς Ὀρθοδοξίας; Δὲν εἶναι Ὀρθόδοξος ὁ ἀποδεχόμενος πᾶν δόγμα καὶ δίδαγμα θείου κύρους καὶ θείας ἐπιβολῆς; Θείου δὲ κύρους καὶ θείας ἐπιβολῆς κατὰ τὴν ὀρθοδοξοῦσαν ἀντίληψιν δὲν λογίζονται τά τε ἀπὸ τῶν Θείων Γραφῶν πηγάζοντα καὶ τὰ ἔχοντα ὑπὲρ ἑαυτῶν τὴν μαρτυρίαν τῆς ἀρχαίας Ἀποστολικῆς καὶ ὁμοφώνου παραδόσεως τῆς ἔτι ἀδιαιρέτου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἑπτὰ πρώτων Οἰκουμενικῶν Συνόδων; Δὲν εἶναι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἴδιον τὸ ἐν ὀνόματι τούτων καὶ ἐπὶ τοιαύτῃ βάσει ἀντιτίθεσθαι εἰς δόξας καὶ ὑπολήψεις ἀνθρωπίνης εἰσηγήσεως καὶ ἀνθρωπίνης αὐθεντίας; Δόξαι δὲ καὶ ὑπολήψεις ἀνθρωπίνης εἰσηγήσεως καὶ ἀνθρωπίνης αὐθεντίας δὲν λογίζονται κατὰ τὴν ὀρθοδοξοῦσαν ἀντίληψιν τὰ ὕστερον παρὰ τοῖς ἐν τῇ Δύσει οὕτως ἢ ἄλλως εἰσαχθέντα μὲν καὶ καθιερωθέντα, ἀμφισβητήσιμον ὅμως ἔχοντα τὴν συμφωνίαν πρὸς τὰς Θείας Γραφὰς καὶ πρὸς τὴν ὁμόφωνον παράδοσιν καὶ γνώμην τῆς ἀρχαίας καὶ ἀδιαιρέτου καθολικῆς Ἐκκλησίας;

Τὰ τοιαῦτα ἀμφισβητήσιμα, τὰ ὀρθοδόξως μὴ δυνάμενα νὰ προβάλλωνται ὡς ἄρθρα πίστεως ὑποχρεωτικὰ εἰς πάντα χριστιανόν, πῶς δὲν δύνανται νὰ ἀπασχολῶσι μόνον τοὺς Θεολόγους, χωρὶς ἀπὸ τῆς συμφωνίας ἢ ἀσυμφωνίας αὐτῶν περὶ αὐτὰ νὰ ἐξαρτᾶται καὶ ὁπωσδήποτε νὰ ἐπηρεάζηται τὸ κῦρος τῶν ἄλλων, τῶν εἰς πάντα χριστιανὸν ὑποχρεωτικῶν ἄρθρων τῆς πίστεως; ***Ὑπὸ τοιούτους ὅρους*** διατί εἶναί τι ἀνένδοτον καὶ ***δογματικῶς ἀστήρικτον*** ἢ περὶ τὰ καίρια καὶ οὐσιώδη δόγ-

ματα συμφωνία καὶ ἕνωσις μετὰ Ἐκκλησιῶν οἱασδήποτε ὀνομασίας καὶ ἀποχρώσεως, καὶ μάλιστα ἐπιζητουσῶν ταύτην, ἀφ' ἑνὸς μὲν τῆς τῶν λεγομένων ***Παλαιοκαθολικῶν,*** ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς ***Ἀγγλικανικῆς Ἐπισκοπικῆς Ἐκκλησίας*** τῆς παρὰ καλβινίζοντα καὶ λουθηρίζοντα ἐχούσης καὶ στοιχεῖα τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὑπό τινα ἔποψιν φαινομένης ὡς καθολικῆς μᾶλλον ἢ προτεσταντικῆς; Ἔστω ὅτι τὸ ἐναντίον ἀληθεύει, ὅτι παρά τινα καθολικά, κατ' οὐσίαν εἶναι προτεσταντική. Ἀλλὰ τίνα λόγον ἔχει ***τὸ δογματικῶς ἀστήρικτον*** τῆς μετ' αὐτῆς ἑνώσεως, ἀφ οὗ ἐπιθυμεῖ καὶ ὁσημέραι ἐκφαίνει τάσεις πρὸς ἐνίσχυσιν ἢ ἔξαρσιν τῶν καθολικῶν παρὰ τὰ προτεσταντίζοντα; Ἄλλος ὁ λόγος περὶ τοῦ κατορθωτοῦ ἢ μὴ τῆς ἑνώσεως, καίτοι καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἀνενδέκτων καὶ ἀδυνάτων.

Ἀναντιρρήτως εἶναι δυσκολωτέρα ἡ συνεννόησις μετὰ τῶν ἄλλων πολυωνύμων κλάδων καὶ ποικίλων ἀποχρώσεων τῆς Διαμαρτυρίας, ὅσῳ οὐδεμίαν μὲν ἐκφαίνουσι τοιαύτην τάσιν, δὲν ἔχουσι δὲ περιορισθῆ εἰς τὴν ἀπόρριψιν τῶν βραδύτερον εἰσαχθεισῶν παραχρήσεων καὶ καινοτομιῶν τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἀπετάξαντο καὶ εἰς χρήσεις καὶ εἰς παραδόσεις ἀρχαίας τῆς ἔτι ἀδιαιρέτου καὶ ὁμοφώνου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἀντεισήγαγον δὲ ἄλλα καινότροπα καὶ κενόφωνα. Ἡ δυσκολία τῆς μετὰ τῶν τοιούτων συνεννοήσεως οὐκ ὀλίγον ὀφείλεται καὶ εἰς τοῦτο, ὅτι δὲν προσέχουσιν ὡς δεῖ εἰς τὰ τοῦ Ἀποστόλου «τίς ἐστι Παῦλος, τίς δὲ Ἀπολλὼς ἀλλ' ἢ διάκονοι δι' ὧν ἐπιστεύσατε», ὀμνύουσι δὲ εἰς τὸ ὄνομα τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ ἀρχηγοῦ ἢ ὑπαρχηγοῦ τῆς Διαμαρτυρίας καὶ Μεταρρυθμίσεως καὶ ἐγκαλλωπίζονται ἐπὶ τῷ Λουθηρισμῷ ἢ Καλβινισμῷ ἢ ἄλλῃ τινὶ ὀνομασίᾳ μᾶλλον ἢ ἐπὶ τῷ Χριστιανισμῷ αὐτῶν. Καὶ οἱ προκρίνοντες δὲ τὸ ὄνομα τῶν ***Εὐαγγελικῶν*** ἐπαίρονται καὶ οὗτοι κατὰ τῶν ἄλλων ὡς μόνοι καὶ ὡς ἀληθῶς προσκείμενοι τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀνόμοιοι πρὸς τοὺς ἄλλους, τοὺς τελώνας καὶ ἁμαρτωλούς. Ἐν μεγάλῳ δηλ. ἐπαναλαμβάνεται ὅ,τι ἐν μικρῷ συνέβαινεν ἐν Κορίνθῳ καὶ ἔλεγε μὲν ἕκαστος «ἐγὼ μέν εἰμι Παύλου, ἐγὼ δὲ Ἀπολλώ, ἐγὼ δὲ Κηφᾶ», ἐμερίζετο δὲ ὁ εἷς Χριστὸς εἰς φατρίας καὶ κόμματα ἀντίζηλα καὶ ἀντίμαχα, πλὴν τοῦ λυπηροῦ φαινομένου συντελοῦντα καὶ εἰς ἐξασθένησιν τῆς ἐν τῇ ἑνότητι ἰσχύος.

Ἵνα τώρα ἀρχίσωμεν ἀπ' αὐτῶν τούτων τῶν διαιρέσεων, γνωρίζει ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία εἰς ποίαν ὀξύτητα εἶχον περιέλθει οἱ κομματισμοὶ οὗτοι ἐν Κορίνθῳ, παρατεινόμενοι δὲ καὶ μετ' αὐτὸ τὸ μαρτυρικὸν τέλος τῶν δύο κορυφαίων Ἀποστόλων εἶχον παρακινήσει τὸν Κλήμεντα Ρώμης, ἔστω καὶ ἀνεπιτυχῶς, νὰ ἀποπειραθῇ δι' ἰδίας ἐπιστολῆς τὴν κατεύνασιν τῶν πνευμάτων καὶ ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης ἐν τοῖς κόλ-

ποις τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης, μέχρις οὗ μετὰ καιρὸν ἐπῆλθεν ἡ εἰρήνη ἡ ποθητή. Ἦτο λοιπὸν ἐξωφρενικὸς Κλήμης ὁ Ρώμης, νομίσας ὅτι ἔπρεπε καὶ ἠδύνατο διὰ τῆς ἀδελφικῆς αὐτοῦ ἐπεμβάσεως νὰ κατευνάσῃ τὰ πνεύματα καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν γαλήνην; Γνωστὸν ἐπίσης ἐκ τῆς ἱστορίας, τίνες μὲν διαφοραὶ καὶ ἀντιθέσεις ὑπῆρχον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ ὡς πρὸς τὸν χρόνον καὶ τὸν τρόπον τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν Παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ἐπὶ πόσον δὲ χρόνον παρετάθησαν, μέχρις οὗ τῇ συντόνῳ ἐνεργείᾳ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου καὶ τῶν περὶ αὐτὸν εὗρον τρόπον συμβιβασμοῦ ἐν τῇ Α΄ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ καὶ ἐξέλιπον ἐπὶ τέλους, παρὰ πάσας τὰς σπασμωδικὰς κινήσεις ὀλίγων τινῶν, τῶν λεγομένων Αὐδιανῶν. Ἦσαν λοιπὸν ἐξωφρενικοὶ ὁ Μ. Κωνσταντῖνος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐνεργῶς ἐπεμβάντες εἰς τὴν κατάπαυσιν τῶν ὑπαρχουσῶν διαφωνιῶν καὶ διαιρέσεων καὶ ἐπιζητήσαντες τὴν πραγμάτωσιν τοῦ καλοῦ ἐν τῇ ἐν Νικαίᾳ Συνόδῳ; Γνωστὸν ὁμοίως ἐκ τῆς Ἱστορίας ποῖαι διαφοραὶ καὶ ἀντιθέσεις ὑπῆρχον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἐπὶ πόσον χρόνον παρετάθησαν πρό τε τοῦ Ἀρείου καὶ ὕστερον ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τὸ Τριαδικὸν καὶ τὸ τῆς σχέσεως τοῦ Υἱοῦ πρὸς τὸν Πατέρα, μέχρις οὗ καὶ αἱ μετ᾽ αὐτὴν ἔτι τὴν ἐν Νικαίᾳ Σύνοδον ἐπὶ πολὺ ἐξακολουθήσασαι ἀμφιταλαντεύσεις καὶ διαμάχαι καὶ περιπέτειαι τοῦ ἀγῶνος ἐπὶ τέλους ἐξέλιπον καὶ ἐπεκράτησαν τὰ ἐν Νικαίᾳ δόξαντα. Ἦσαν λοιπὸν ἐξωφρενικοὶ οἱ πιστεύσαντες καὶ ἐνεργήσαντες εἰς τὴν τελικὴν νίκην τοῦ ἀληθοῦς καὶ ὀρθοῦ καὶ οὕτως ἢ ἄλλως συντελέσαντες πρὸς κατάπαυσιν τῶν ἐρίδων καὶ ἀποκατάστασιν τῆς ποθητῆς εἰρήνης; Γνωρίζει ἡ Ἱστορία τὴν κατάπαυσιν καὶ ἄλλων καὶ ἐπὶ πολὺ παραταθεισῶν ἀντιθέσεων καὶ ἐρίδων ἔν τε ταῖς κατὰ μέρος Ἐκκλησίαις τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως καὶ μεταξὺ αὐτῶν τούτων τῶν δύο τμημάτων τῆς ἑνιαίας Ἐκκλησίας πολὺ πρὸ τοῦ μεγάλου καὶ τελικοῦ αὐτῶν σχίσματος. Ἦσαν λοιπὸν ἐξωφρενικοὶ ὅσοι πρότερον καὶ ἤλπισαν καὶ συνετέλεσαν εἰς τὴν ἄρσιν τῶν παρανοήσεων καὶ διαφορῶν; Ἦσαν ἐξωφρενικοὶ ὅσοι καὶ μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν ὁριστικὴν ρῆξιν, κατὰ καιρούς, ἔστω καὶ μεταίως, ἐπεζήτησαν τὴν ἀποκατάστασιν τῶν ἀρχαίων σχέσεων; Πῶς καὶ διατί εἶναι ἐξωφρενικὸν τὸ ἐλπίζειν τε καὶ ἐπιδιώκειν τὴν ἀνασύνδεσιν τῶν διεσπασμένων καὶ τὴν ἕνωσιν τῶν κεχωρισμένων Ἐκκλησιῶν; Ἐργάζεται ἐξωφρενικῶς ἡ Ἐκκλησία καθ᾽ ἑκάστην δεομένη ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἑνώσεως; Ἦτο ἐξωφρενικὸν παρὰ τοῦ Κυρίου, ὅτι ἐδεήθη ὑπὲρ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, παρόντων τε καὶ μελλόντων, ἵνα πάντες ἓν ὦσιν (Ἰω. 11,20). Εἰργάσθησαν ἐξωφρενικῶς τὰ διάφορα τμήματα αὐτῆς τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, πρὸ πεντηκονταετίας ἀντιπροσωπευθέντα εἰς τὴν ἐν Βόννῃ Σύνοδον τῶν Παλαιοκαθολικῶν, καὶ ἐλθόντα εἰς σκέψεις καὶ συζητήσεις

περὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν ὅρων τῆς ἑνώσεως; Ἦτο ἐξωφρενικόν, διότι πρὸ ἑξαετίας ἅπασαι σχεδὸν αἱ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἔλαβον μέρος εἰς τὰς ἐν Γενεύῃ προκαταρκτικὰς συσκέψεις περὶ ἑνώσεως; Ἢ μήπως τοῦτο συμβαίνει, ὁ οὕτω κρίνων καὶ ἀποφαινόμενος αὐτὸς εἶναι ἐξωφρενικός, καίπερ ἴσως θεωρῶν ἑαυτὸν ὡς τὸν ἐσωφρενικώτατον ἀνθρώπων ἁπάντων;

Ποῦ δὲ εἶναι τὸ **ἀνήθικον** τῶν ἐπιζητούντων τὰ κρείττονα καὶ ὑπὲρ τῆς τῶν πιστῶν ἑνώσεως προθυμουμένων; Ὡς **ἀνήθικοι** ἠδύναντο βεβαίως νὰ χαρακτηρισθῶσιν αἱ συμμετοχαὶ αὗται εἰς τὰς ἀποπείρας, ἐὰν ὡς ἐλατήρια εἶχον ἄλλους σκοπούς, οὐδὲν ἔχοντας κοινὸν πρὸς αὐτὴν τὴν ὑπὸ πνεύματος χριστιανικοῦ ὑπαγορευομένην ἐπιθυμίαν τῆς ἑνώσεως, προὔδιδον δὲ οὐσιώδη καὶ θεμελιώδη τῆς Ἐκκλησίας δόγματα πρὸς ἐπιτυχίαν ἄλλων ὠφελημάτων, πολιτικῆς λ. χ. ἢ φυλετικῆς φύσεως, κατὰ τὸ ἐπιτηδευόμενον ὑπὸ πολλῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν. Ἀλλὰ ποῦ ἐρείδονται αἱ τοιαῦται ὑπόνοιαι περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν, ἔστω καὶ περὶ τῶν ἐπὶ μέρους τοιούτων, ἔστω καὶ περὶ τμημάτων τῆς ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῶν ἤδη λαβόντων καὶ πάντως μελλόντων νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὰς περὶ ἑνώσεως ἀποπείρας τῶν ἐξ Ἀμερικῆς σχόντων τὴν πρωτοβουλίαν; Ἢ μήπως καὶ ἐνταῦθα συμβαίνει τὸ αὐτό, κατὰ τὸ ἴδιον ἑαυτοῦ κάτοπτρον ἀποκατοπτρίζει ὁ γράφων καὶ τοὺς ἄλλους; Συνηγορεῖ ὑπὲρ τούτου τὸ τέλος τοῦ ἐν λόγῳ ἀρθριδίου, ὁρμωμένου ἀπὸ τῶν Ἱεροσολυμιτικῶν καὶ ὁμιλοῦντος περὶ **ἐλλείψεως καὶ πολιτικοῦ ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας κέρδους** ἀπὸ τῶν ἐξωφρενικῶς καὶ ἀνηθίκως συνηγορούντων ὑπὲρ ἑνώσεως μετὰ προτεσταντικῆς Ἐκκλησίας.

Θὰ εἶναι σφόδρα λυπηρόν, ἐὰν ταῦτα προέρχωνται ὄχι ἀπὸ ἀνθρώπου, ἤδη ἐν παλιμποδίᾳ καὶ παλιμπαιδίᾳ εὑρισκομένου, οὐδὲ ἀπὸ κοινοῦ τινος διαφορογράφου, ἀλλ᾽ ἀπὸ προσώπου σχέσιν ἔχοντος καὶ πρὸς τὴν ἱερὰν ἐπιστήμην, καὶ ἐὰν ἔτι ὑποτεθῇ ὅτι πρόκειται περὶ ἁπλῆς boutade ἢ περὶ ἁπλοῦ πνεύματος ἀντιλογίας. Ἐνδέχεται ὅμως νὰ ἔχωσι τὰ παράδοξα καὶ ἄλλην πηγήν, **ρωμαϊσμόν** τινα, θαυμασμὸν δηλ. καὶ ζῆλον πρὸς τὴν αὐταρέσκειαν καὶ μεγαλοπρεπῆ τῆς Ρώμης τακτικὴν περὶ τὰ τοιαῦτα, πρὸς τὸ «**ἐλθὲ σύ, καὶ πεσὼν προσκύνει· ἐγὼ ἀκινητῶ**». Εἶναι βεβαίως καλὸν τὸ **ζηλοῦν καὶ ζηλοῦσθαι ἐν τῷ καλῷ**. Ἀλλ᾽ εἶναι ἐκ τῶν καλῶν αἱ τοιαῦται ἀγερωχίαι, ἄλλως τε καὶ ἀμφίβολον ἔχουσαι τὴν ἔκβασιν καὶ ἐπιτυχίαν τοῦ ἐπιδιωκομένου;

Εἶναι καὶ **ἀσύμφορα** τὰ τοιαῦτα δημοσιεύματα, ὡς δυνάμενα νὰ παραπλανῶσι καὶ νὰ περεξάπτωσι τοὺς παρ᾽ ἡμῖν εὐεξάπτους καὶ εὐεξαπατήτους καὶ νὰ ἔχωμεν μετ᾽ ὀλίγον παρὰ τοὺς **παλαιοημερογίτας** καὶ τοὺς **παλαιοορθοδόξους** κατὰ τὸ αὐτοῖς δοκοῦν. «Ὁ δὲ ταράσσων τοὺς ἁπλουστέρους βαστάσει τὸ κρῖμα, ὅστις ἂν ᾖ», θὰ ἔλεγε καὶ πάλιν ὁ θεῖος Ἀπόστολος.

Β. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΣΤΑΥΡΟΥ

(ΕΝΕΠΙΓΡΑΦΟΝ)

§. 1. Κατὰ τὸν 'Οκτώβριον τοῦ 1905 εἰσήχθη εἰς τὸ ἐνταῦθα ***Μουσεῖον τῶν 'Αρχαιοτήτων*** πλὰξ μαρμαρίνη σχήματος παραλληλογράμμου σχεδὸν δύο μέτρων (1 μ. 93) μήκους, ἐνεγράφη δὲ ἐν τῷ Μητρῴῳ τῶν μαρμάρων (inventaire des marbres) ὑπ' ἀριθμ. 1598.

'Η πλὰξ αὕτη ἔχουσα πλάτος μὲν 0,80 μ., πάχος δὲ 0,65 μ. ἀνευρέθη τυχαίως κατὰ τὰς ἐργασίας πρὸς διοχέτευσιν τοῦ ἀεριόφωτος, αἵτινες διενηργοῦντο πρὸ τουρκικοῦ λουτρῶνος ἐν τῇ συνοικίᾳ 'Ισὰκ πασᾶ παρὰ τὸ Κοντοσκάλιον· ἀλλὰ κατ' εὐτυχῆ σύμπτωσιν ἀνεστραμμένη οὖσα οὐδεμίαν σχεδὸν ὑπέστη φθορὰν ἐκ κτυπήματος ἐργαλείων τῶν ἐργαζομένων ἐργατῶν, ἐξήχθη δέ, ὡς ὁρᾶται, σχεδὸν ἄθικτος εἰς δύο τμήματα ἐφαρμόζοντα.

'Η πλὰξ λοιπὸν αὕτη εἶναι διάγλυπτος· ἀνηρτημένη δὲ καταλλήλως πρὸς θέαν καὶ μελέτην κοσμεῖ τὴν οἰκείαν αἴθουσαν τῶν ἀπὸ μαρμάρου καὶ ἄλλων λίθων βυζαντιακῶν μνημείων.

§ 2. Ἡ πλὰξ ὑπὸ ζωστῆρος περιθεομένη φέρει ἐν τῇ ἐπιφαινομένῃ ἐπιφανείᾳ κατὰ τὰ ἄκρα, τά τε ἄνω καὶ κάτω, ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ κλάδους φυλλοφόρους θάλλοντας ἐν ὡραίᾳ ἀναγλύπτῳ γλυφῇ, ὑπόδειγμα τοῖς ζωγράφοις. Οἱ κλάδοι οὗτοι ἐκφύονται ἐκ τῆς βάσεως τῆς καθέτου κεραίας ἑκατέρου τῶν δύο κατὰ τὰ ἄκρα σταυρῶν, τῶν ἑκατέρωθεν τοῦ **ἄνωθι ἐν τῇ εἰκόνι** εἰκονιζομένου, ὅστις κατέχει τὸ κέντρον τῆς ὅλης προσόψεως. Ἀκριβῶς δὲ τὸ ἀπομένον ἐν τῷ μεταξὺ τῶν κλάδων τῆς προσόψεως ταύτης κενὸν καλύπτουσι **τρεῖς** σταυροὶ ἀκραιφνοῦς βυζαντιακῆς τεχνοτροπίας [1]) τῶν παλαιολογείων χρόνων κατὰ **τρεῖς** παραλλήλους ζώνας διατεθειμένοι ἐν ὁμοιομόρφῳ γλυφῇ, πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ὅλης διακοσμήσεως τοῦ περὶ οὗ ἡμῖν ὁ λόγος μνημείου.

§ 3. Ὁ **ἐν τῷ μέσῳ σταυρός,** οὗ τὴν ἀναπαράστασιν ὑπὸ κλίμακα 1:8 βλέπει ὁ ἀναγνώστης ἐν τῇ εἰκόνι, ἥτις μετ᾽ ἄλλων δι᾽ ἐκτενεστέραν καὶ σπουδαιοτέραν ἐργασίαν βεβαίως ματαιωθεῖσαν εἶχε παρασκευασθῇ πρὸ ἐτῶν ἐν Τυβίγγῃ, εἶναι ὁ κύριος, εἶναι τὸ κέντρον τῆς ὅλης ἰδέας τοῦ τεχνίτου ἢ παραγγελιοδότου, διαφέρει δὲ τῶν κατὰ τὰ ἄκρα ἄλλων.

α΄) **ὅτι** περικλείεται ἐν κυκλικῷ στεφάνῳ τοῦ αὐτοῦ ὁμοιομόρφου συνειρομένου πλέγματος.

β΄) **ὅτι** ἡ τοῦ σταυροῦ παράστασις ἀναδύει ἐξ ἀγγείου εὐρυστόμου γάστρας, σχήματος ἀρχαίου ἑλληνικοῦ κρατῆρος, κατ᾽ οὐδὲν διαφέροντος τῶν ἐν χρήσει κατὰ τοὺς μικροὺς ἢ μεγάλους ἁγιασμοὺς σημερινῶν δοχείων μὲ τὸ σύνηθες ὑπόβαθρον [2]).

γ΄) **ὅτι** ἡ **ὑπὲρ** τοὺς κάτωθεν προβάλλοντας φυλλοφόρους κλάδους ἀμέσως καὶ **ὑπὸ** τοὺς ὁριζοντίους βραχίονας τῶν ἑκατέρωθεν δύο σταυρῶν μεταξὺ διήκουσα ἐπιγραφή, περὶ ἧς κατωτέρω ἄμεσος ὁ λόγος, ὑπερπηδᾷ τὸν κύκλον, ἤτοι ἀφήνει ἐλεύθερον τὸν ἐν αὐτῷ σταυρὸν καὶ λήγει εἰς τὸ ἄκρον τῆς πλακός· καὶ

δ΄) **ὅτι** ὁ ὕπερθεν τῶν βραχιόνων τῆς ὁριζοντίας τοῦ σταυροῦ κεραίας χῶρος μένει ἐλεύθερος, ἵνα ἐξαρθῶσι διαφανῶς τὰ ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ $\overline{\text{IC}}$ καὶ $\overline{\text{XC}}$ [3]) καὶ εὐθὺ προσπίπτουσι τῷ θεατῇ καίτοι εἶναι ὁμοιόμορφα τῶν ὑπὸ τὰ πυκνόφυλλα παραπλεύρων ἄλλων δύο σταυρῶν.

---

[1]) Σταυρῶν ἐξ ὀρειχάλκου σχήματα ὅρα παρὰ τῷ φίλῳ O. Wulff. Gesch : d. Altohri-Mittelart Bildwerke· ἐν π. XLIII,—IV—V· ἐν Βερολίνῳ 1909 καὶ 1923.

[2]) Πρβλε προχείρως καὶ τὸ ὑπόβαθρον τοῦ ὑπ᾽ ἀριθμ. 6724 σχήματος παρὰ Wulff ἔνθ᾽ ἀνωτέρω [1923 Βερολίνῳ] καὶ τὰ οἰκεῖα Λεξικά, ἅπερ παρ᾽ ἐμοὶ νῦν δὲν ἔχω.

[3]) Τὸ ***X*** τοῦ σταυροῦ τούτου ἀπετρίβη· ὕψος στοιχείων 0,8 μ.

§ 4. Ἡ ἐπιγραφή, περὶ ἧς ἄνωθι ἐγένετο μνεία, εἶναι κατὰ τὴν συνήθη τῶν βυζαντιακῶν χρόνων ἐπιτομογραφίαν ἀναγεγραμμένη ἐπὶ τοῦ λίθου, ἀναφέρει δὲ τὸ ὄνομα τοῦ δαπανήσαντος διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ μνημείου (σαρκοφάγου, ἢ ὑπερθύρου ἱεροῦ τινος ἱδρύματος—***ἱερομονάχου*** (=ἱερο$^{\mathrm{X}}_{\alpha}$) ***καὶ*** (K) ***πνευματικοῦ*** (=πνκοῦ) ***πατρὸς*** (=πρς) ***Καλλίστου*** φέρει δὲ καὶ τοὺς τόνους. Πλήρης ἀναγινώσκεται ὧδέ πως :

† † *Δέησις τοῦ δούλου | τοῦ Θεοῦ ΚαλλίΟστου ἱ|ερομονάχου καὶ πνευματικοῦ πατρός.*

Εἶναι περίεργον ὅτι ἀνὴρ εἰδικώτατος ὁ καὶ περὶ τῆς βυζαντιακῆς γλυπτικῆς γράψας L. Brehier ἐν ***ἐκθέσει*** αὐτοῦ λόγον περὶ τοῦ μνημείου τούτου καὶ τῆς ἐπ᾿ αὐτοῦ τέχνης ποιούμενος ***εἰς ἄκρον περιέργως*** ἀνέγνω τὴν ἐπιγραφὴν οὐχὶ δυσξύμβλητον οὖσαν οὐδ᾿ ἀποκεκρουμένα στοιχεῖα ἔχουσαν ἀλλ᾿ ἁπλουστάτην. [4])

§ 5. Διατὶ δὲ τὸ τίμιον σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ ***τρὶς*** ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ σειρὰν ἐν τῷ αὐτῷ μνημείῳ ἐπαναλαμβάνεται, εἶναι ἴσως ἐρώτημα μικρᾶς ἢ μεγάλης μελέτης ἄξιον, εἰς ἣν μακρὰν βιβλίων καὶ σημειώσεων τελῶν δὲν δύναμαι ἵνα ὑποβληθῶ, οὐδὲ ὑποβοηθήσω διά τινων σκέψεων ἄλλους εἰδικωτέρους.

Ἐπίσης διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους οὐδὲ διὰ τὸ εἶδος τῆς γλυπτικῆς τοῦ μνημείου τούτου εἴπω τι εἰδικώτερον, τῆς κεντητικῆς ἢ πλεκτικῆς δηλ. διακοσμήσεως.

Ἐν τῷ τέλει τῆς μικρᾶς ταύτης καὶ ἀτόνου περιγραφῆς τοῦ βυζαντιακοῦ τούτου μνημείου τῶν παλαιολογείων χρόνων παρακαλῶ τοὺς τυχὸν μέλλοντας ἵν' ἀναγνῶσιν αὐτήν, εἰδικώτερον ἐνδιαφερομένους διὰ τὴν προκειμένην διακοσμητικὴν ἐπ᾿ αὐτοῦ ἐργασίαν, ἵνα μὴ παρίδωσι καὶ διατριβὴν ἀξιοσπούδαστον, δημοσιευθεῖσαν ἄρτι ἐν τῷ Δφ τεύχει τῷ καὶ τελευταίῳ τοῦ λήξαντος ἔτους 1926 τῆς «American Journal of Archaelogy» τ. XXX σ. 405—417) ὑπὸ τὸν τίτλον : «The Snake Symbol and the Hittite Twist» καὶ συσχετίσωσι τὰς ἐν αὐτῇ ὀφιοειδεῖς ταινίας, τὰς ἀπεικονιζομένας ἐν τῷ σχ. 1, 2 καὶ τέλος τῷ 34 καὶ 35 ὅπερ εἶναι σταυρός.

Ἔγραφον μεσοῦντος Ἰανουαρίου τοῦ 1927.

Β. Α. ΜΥΣΤΑΚΙΔΗΣ

---

[4]) Ἐν Nouvelles Archives des Missions Scientifiques et Littéraires 1911, τεῦχ. 3 σ. 40—45 καὶ 60—61.

[5]) Emminger· ἐν Προγράμματι Μονάχου, 1912/13 εἰς 80.

Ο ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΧΑΡΤΗΣ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1912 ἡ Ἁγία καὶ Ἱ. Σύνοδος Κων/πόλεως ἐπεψήφισε καὶ ὁ ἀοίδιμος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἰωακεὶμ ὁ Γ´ ἐπεκύρωσε τοὺς «***Γενικοὺς Κανονισμοὺς τοῦ Ἁγίου Ὄρους***» συνταχθέντας μὲν τῷ 1880, ἀναθεωρηθέντας δὲ ὑπὸ τῆς ἱ. Κοινότητος (1910), ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Πατριαρχικοῦ ἐξάρχου σεβ. Μητροπολίτου Κασσανδρείας κ. Εἰρηναίου Μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν ὅμως πολιτικὴν τῶν πραγμάτων μεταβολὴν ἐπεβάλλετο ἡ ἐπαναθεώρησις τῶν Γεν. τούτων Κανονισμῶν, ὅπερ καὶ ἐπετεύχθη μετὰ πολλὰς ἀναβολὰς μόλις κατὰ Μάϊον τοῦ 1924, ὅτε ἐπιτροπὴ πενταμελὴς συστᾶσα ἐν Καρυαῖς συνέταξεν ἐξ ἄρθρων 188 σχέδιον «***Καταστατικοῦ χάρτου τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἄθω***» ἐγκριθὲν ὑπὸ τῆς ἐκτάκτου διπλῆς Συνάξεως τῶν εἴκοσιν ἱ. μονῶν. Ἀλλὰ καὶ τὸ σχέδιον τοῦτο, μὴ ὂν ἀπηλλαγμένον τυπικῶν τε καὶ οὐσιαστικῶν ἀτελειῶν, εἶχεν ἀνάγκην ἐπεξεργασίας, ἀλλ᾽ ἀντὶ τοιαύτης, ἀπαιτούσης χρόνον πολύν, ἐθεωρήθη ἁρμοδίως καλὸν ὅπως μετὰ προηγουμένην ἔγκρισιν τοῦ Κ. Χάρτου ἀπὸ μέρους καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὑπὸ τὴν ἄμεσον πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὁποίου διατελεῖ ἀπ᾽ αἰώνων τὸ ἁγιώνυμον Ὄρος τοῦ Ἄθω, κυρωθῇ διὰ Νόμου ὁ χάρτης οὗτος ὑπὸ ὡρισμένας ἐπιφυλάξεις.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον κατιδὸν ὅτι κατ᾽ οὐδὲν θίγεται ἡ πνευματικὴ αὐτοῦ δικαιοδοσία ἐνέκρινε τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐπενεγκὸν μόνον τὰς ἑξῆς τροποποιήσεις : α´) ἀνήκει εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον τὸ ἔκκλητον μόνον τῶν ἐκ παραβάσεων ἱ. κανόνων καὶ ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων πηγαζουσῶν ἐφεσιβλήτων ὑποθέσεων, β´) ἐξαγγέλλονται τῇ Ἐκκλησίᾳ αἱ ἑκάστοτε ἐκλεγόμεναι ἐσωτερικαὶ ἀρχαὶ ἑκάστης Μονῆς καὶ γ´) ἐν ἀρχῇ ἑκάστης συγκλήσεως τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 43 τοῦ Κ. Χ. ἐκτάκτου δισενιαυσίου 20μελοῦς Συνάξεως τοῦ Ἁγίου Ὄρους ὑποβάλλεται ἔγγραφος ὑπ᾽ αὐτῆς δήλωσις περὶ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς τῇ Ἐκκλησίᾳ, διαβιβαζούσῃ εἶτα δι᾽ ἐπὶ τούτῳ ἐπιστολῆς τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας αὐτῆς.

Τὴν ἔγκρισιν ἀπὸ μέρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐπηκολούθησε τὸ ἀπὸ 10 Σεπτεμβρίου 1926 καὶ ἐκ 44 ἄρθρων συγκείμενον Νομοθετικὸν Διάταγμα κυρωτικὸν τοῦ ἐν λόγῳ Καταστατικοῦ Χάρτου τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἐφ' ὅσον οὗτος δὲν ἀντίκειται πρὸς τὰς ἐν τῷ Ν. Δ. διατάξεις. Ἡ ἰσχὺς τοῦ Ν. τούτου Διατάγματος «ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς ἰσχύος τοῦ δημοσιευθησομένου Συντάγματος». Τὸ τελευταῖον τοῦτο ψηφισθὲν τῇ 2 Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἀφιεροῖ τὸ ια΄ κεφάλαιον αὐτοῦ εἰς τὴν «***Διοίκησιν τοῦ Ἁγίου Ὄρους***» (ἄρθρ.—119—112), ἀναγνωρίζον ρητῶς, ὅτι «ἐξ ἀπόψεως πνευματικῆς διατελεῖ τὸ Ἅγιον Ὄρος ὑπὸ τὴν ἄμεσον δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου», ὅτι τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐπικυροῖ καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ὅτι «ἡ ἀκριβὴς τήρησις τῶν Ἁγιορειτικῶν καθεστώτων τελεῖ ὡς πρὸς τὸ πνευματικὸν μέρος ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην ἐποπτείαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου».

*
* *

Ἐν τοῖς κατωτέρω καταχωροῦμεν ὅσα ὁ «Κ. Χ. Ἁ. Ὄ.» καὶ τὸ κυροῦν αὐτὸν Ν. Δ. ἀναγράφουσιν ἄρθρα σχετιζόμενα πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους πνευματικὴν ἐν γένει δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Α΄) Καταστατικὸς Χάρτης τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

5.—Πᾶσαι αἱ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Μοναὶ ὡς Πατριαρχικαὶ καὶ Σταυροπηγιακαὶ ὑπάγονται ὑπὸ τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, μὴ ἐπιτρεπομένου οὐδενὸς ἄλλου μνημοσύνου πλὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου.

43.—Ἀνώτατον νομοθετικὸν καὶ δικαστικὸν σῶμα ἐν Ἁγίῳ Ὄρει εἶναι ἡ ἔκτακτος εἰκοσαμελὴς Σύναξις ἀποτελουμένη ἐκ Καθηγουμένων καὶ Προϊσταμένων τῶν εἴκοσιν ἱ. Μονῶν, συνερχομένη αὐτοδικαίως καὶ προσκαλουμένη τυπικῶς ὑπὸ τῆς Ἱ. Κοινότητος δὶς τοῦ ἔτους, ἤτοι τὴν 15ην ἡμέραν μετὰ τὸ Ἅγιον Πάσχα καὶ τὴν 20ὴν Αὐγούστου ἑκάστου ἔτους, ἀποκλειομένων τοῦ νομοθετικοῦ τούτου σώματος τῶν τακτικῶν ἀντιπροσώπων.

Διὰ δὲ τὰς πνευματικὰς ὑποθέσεις ἀνώτατον δικαστήριον εἶναι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης μετὰ τῆς περὶ Αὐτὸν Ἱερᾶς Συνόδου.

52.—Τῶν παραπτωμάτων, καθ' ὧν ἀπειλεῖται ἡ ποινὴ τῆς καθαιρέσεως, ἁρμόδιον διὰ τὴν ἐκδίκασιν Δικαστήριον εἶνε τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, εἰς ὃ παραπέμπεται ὑπὸ τοῦ δευτεροβαθμίου Δικαστηρίου ἡ δικογραφία, σχηματιζομένη κατὰ τὰς γενικὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Καταστατικοῦ Χάρτου.

85.—Κοινόβιος Μονὴ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μετατραπῇ εἰς Ἰδιόρρυθμον. Ἰδιόρρυθμος ὅμως μετατρέπεται εἰς Κοινόβιον ἀποφάσει τῆς ἱ. Κοινότητος, ἂν ἀπαιτηθῇ ὑπὸ τῆς ἀπολύτου πλειονοψηφίας τῶν πρὸ ἑξαετίας καρέντων ἀδελφῶν τῆς Μονῆς. Ἡ τοιαύτη περὶ μετατροπῆς Ἰδιορρύθμου εἰς Κοινόβιον ἀπόφασις τῆς ἱ. Κοινό-

τητος ἀνακοινοῦται τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχείῳ διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ σχετικοῦ Σιγιλλίου.

98—......Ἐὰν Μονή τις ἀποδειχθῇ ὅτι ἀπέλυσε πρόσκλησιν εἰς ἀρχιερέα πρὸς χειροτονίαν μοναχοῦ τινος, μὴ ἀνήκοντος εἰς αὐτήν, ἢ λαϊκοῦ, πρὸς τῇ ἐπιτιμήσει τῆς ἱ. Κοινότητος καταγγέλλεται καὶ εἰς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν...

117.—Ἡ ἐκλογὴ ἡγουμένου τινὸς ὑπὸ τῆς Μονῆς διὰ τῆς ἱ. Κοινότητος γνωστοποιεῖται τῇ Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ.

143.—Ἑκάστη Σκήτη ὀφείλει, συμφώνως τῷ σχετικῷ αὐτῇ Πατριαρχικῷ Σιγιλλίῳ, δι' οὗ ἡ Κυρίαρχος αὐτῆς Μονὴ ἀνεκήρυξεν αὐτὴν εἰς Σκήτην, καὶ τοῖς κρατήσασι μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Κυριάρχου Μονῆς κανονισμοῖς, ἐγγράφοις καὶ ἐθίμοις, νὰ τηρῇ ἀναλλοίωτον τὸ δι' αὐτὴν καθορισθὲν πολίτευμα.......

160.—Πρὸς ταῖς ἀνωτέρω γενικαῖς διατάξεσι θεωροῦνται ἐν ἀπαραμειώτῳ ἰσχύϊ τὰ ὑπὸ τῶν Πατριαρχικῶν Σιγιλλίων καὶ Μοναστηριακῶν ὁμολόγων διατασσόμενα περὶ Σκητῶν.

162—Ἀποθανόντος τοῦ Γέροντος Κελλίου τινὸς ἀνταλλάσσεται ὑπὸ τῆς Μονῆς τὸ ὁμόλογον διὰ νέου τοιούτου ἐπὶ καταβολῇ τοῦ καθωρισμένου κατὰ τὸ ἀπὸ 1909 Πατριαρχικὸν Σιγίλλιον καὶ τὸ ὑπ' ἀριθμ. 56 τοῦ 1911 Πρακτικὸν τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Μ. Ἐκκλησίας τριμεριδίου.......

173.—Οὐδεὶς ἀρχιερεὺς δύναται νὰ τελέσῃ ἱεροπραξίαν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἂν μὴ ᾖ ἐφωδιασμένος δι' ἐγγράφου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, δηλωτικοῦ ἀκωλύτου τῆς Ἱεροπραξίας καὶ ἄνευ ἀδείας τῆς ἱ. Κοινότητος ἢ τινος Μονῆς. Πᾶς δὲ ἀρχιερεὺς καλούμενος ἔξωθεν τοῦ Ἁγίου Ὄρους ὑπό τινος Μονῆς δέον νὰ καλῆται διὰ μέσου τῆς ἱ. Κοινότητος. Πᾶς δὲ κατώτερος κληρικὸς ὀφείλει νὰ ἔχῃ τοιοῦτον ἔγγραφον τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ ἀρχῆς πρὸς τὴν ἱ. Κοινότητα.

185—..... Ὁ βουλόμενος νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς βιβλιοθήκας τῶν ἱ. Μονῶν ὀφείλει νὰ προσκομίσῃ εἰς τὴν ἱ. Κοινότητα ἔγγραφον συστατήριον τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος ὑπουργείου ἢ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, μεθ' ὧν αὕτη ἀπ' εὐθείας ἀλληλογραφεῖ.

Β'. Νομοθετικὸν Διάταγμα.

6.— Ἡ ἔκτακτος 20μελὴς Σύναξις, ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 43 τοῦ εἰρημένου Καταστατικοῦ Χάρτου συνερχομένη αὐτοδικαίως δὶς τοῦ ἔτους ἐν Καρυαῖς, μετὰ τὴν τυπικὴν πρόσκλησιν τῆς ἱ. Κοινότητος, ἀποτελουμένη δὲ ἐκ προϊσταμένων καὶ καθηγουμένων τῶν εἴκοσιν ἱ. Μονῶν, πλὴν τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας της, ἀσκουμένης ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 9 παράγρ. 3 τοῦ παρόντος, δικαιοῦται νὰ ψηφίσῃ κανονιστικὰς διατάξεις, μὴ ἀντικειμένας πρὸς τὸν Καταστατικὸν Χάρτην. Αἱ διατάξεις αὗται κοινοποιούμεναι τῷ Διοικητῇ ἐπικυροῦνται ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου ὑπουργοῦ, πλὴν τῶν καθαρῶς πνευματικῆς φύσεως, αἵτινες ἀνακοινοῦνται πρὸς ἔγκρισιν τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχείῳ.

7.—Ἡ δικαιοσύνη ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἀπονέμεται ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραβάσεις καὶ τὰς ὁριακὰς ἢ ἐκ τῶν ὁμολόγων οἱασδήποτε διαφορὰς ὑπὸ τῶν Μοναστηριακῶν Συνάξεων καὶ Γεροντιῶν, τῆς ἱ. Κοινότητος καὶ Ἐξαρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μετὰ τῆς Δισενιαυσίας Συνάξεως......

9.— . . . .

3. —Αἱ ἐφέσεις κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῆς ἱερᾶς Κοινότητος δικάζονται ὑπὸ

τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μετὰ τῆς περὶ Αὐτὸν Ἁγίας καὶ Ἱ. Συνόδου. Δύναται διὰ κανονικῆς Συνοδικῆς ἀποφάσεως τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον νὰ ἀναθέσῃ ἐπ' ἀόριστον καὶ μέχρις ἀντιθέτου Συνοδικῆς ἀποφάσεως τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἐφέσεων τούτων εἰς Δικαστήριον, ὅπερ ἀπαρτίζει Ἐξαρχία ἐκ τριῶν Μητροπολιτῶν τοῦ κλίματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, εἰδικῶς πρὸς τοῦτο ἐντεταλμένων ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 43 ταῦ Καταστατικοῦ Χάρτου ἔκτακτος δισενιαυσία εἰκοσαμελὴς Σύναξις, ἡ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν καθηγουμένων καὶ προϊσταμένων τῶν 20 ἱ. μονῶν τοῦ Ἁγ. Ὄρους...............

Ἡ ἐξαρχία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου προκάθηται τοῦ οὕτωσὶ συγκεκροτημένου Δικαστηρίου, οὗτινος προεδρεύει ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν Ἐξάρχων Μητροπολιτῶν.

Ἐν περιπτώσει συνοδικῆς ἀποφάσεως ἀναθετούσης τὴν ἐκδίκασιν ἐφέσεων εἰς τὸ κατὰ τὸν ἀριθμ. 3 τοῦ παρόντος Δικαστήριον, ἡ ὡς ἄνω Ἐξαρχία καλεῖται ὑποχρεωτικῶς ὑπὸ τῆς ἱ. κοινότητος ὁσάκις ὑπάρχουσιν ὑποθέσεις πρὸς συζήτησιν, ἐγκαίρως δὲ ὥστε νὰ παρευρίσκηται εἰς Ἅγιον Ὄρος κατὰ τὰς κατὰ τὸ ἄρθρον 43 τοῦ Κατ. Χάρτου ἡμέρας τῆς αὐτοδικαίως συνερχομένης ἐκτάκτου Συνάξεως.

Τὰ ἔξοδα τῆς Ἐξαρχίας βαρύνουσι τὸ κοινὸν ταμεῖον τῶν εἴκοσιν ἱ. μονῶν, οὐδέποτε δὲ δύναται νὰ ἐπιβληθῶσιν εἰς ἕκαστον ἡττώμενον διάδικον ἐν ἀναλογίᾳ μείζονι τοῦ ἑνὸς δεκάτου.

10.—Ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν § 3 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου Ἀνωτάτου Δικαστηρίου δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναθεώρησις καὶ τῶν κατ' ἔφεσιν ἐκδεδομένων ἀποφάσεων τῆς ἱ. κοινότητος διὰ ψευδῆ ἑρμηνείαν ἢ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Κατ. Χάρτου τοῦ Ἁγ. Ὄρους, τῶν καθεστώτων αὐτοῦ, τῶν ἱ. Κανόνων, τῶν νόμων, ὡς καὶ διὰ παράβλεψιν οὐσιωδῶν στοιχείων κατὰ τοὺς δύο κατωτέρους βαθμούς.

29—Αἱ ἐφέσεις ἐνώπιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου διαβιβάζονται εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ γραφείου τῆς ἱ. Κοινότητος. Ἐὰν δὲ συνοδικῇ ἀποφάσει ἐπιλαμβάνεται αὐτῶν τὸ κατὰ τὸν ἀριθμ. 3 τοῦ ἄρθρου 9 Δικαστήριον, διαβιβάζονται εἰς αὐτὸ εὐθὺς ὡς τοῦτο συγκροτηθῇ, ἐκδικάζονται δὲ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἄρθρα 24—27...........

36.—Πᾶσα παῦσις, παραίτησις ἢ ἔκπτωσις ἡγουμένου, ἐπιτρόπου καὶ μελῶν τῶν ἱ. Μοναστηριακῶν Συνάξεων ἢ πᾶσα ἐκλογὴ νέων τοιούτων ἀγγέλλεται ὑπὸ τῆς οἰκείας Μονῆς καὶ διὰ τῆς ἱ. Κοινότητος πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

39.—Αἱ περὶ κελλίων διατάξεις τοῦ Κ. Χάρτου τοῦ Ἁγ. Ὄρους κυροῦνται, καθ' ὅσον δὲν ἀντίκειται πρὸς τὸ Πατριαρχικὸν Συνοδικὸν Σιγίλλιον τῆς 7 Ἰουνίου 1909, ὅπερ ἐν περιπτώσει ἀντιθέσεως πρὸς τὰς εἰρημένας διατάξεις κατισχύει αὐτῶν. Ἐξαίρεσιν ἀποτελοῦσιν αἱ διατάξεις αἱ ἐν τέλει τοῦ κεφαλ. Γ' τοῦ ῥηθέντος Σιγιλλίου περὶ ἐπανορθώσεως καὶ ἀποκαταστάσεως τῶν παλαιῶν ὁρίων μὴ κυρούμεναι ὑπὸ τοῦ παρόντος μηδὲ τιθέμεναι ἐν ἐφαρμογῇ.

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ἐν συνεχείᾳ πρὸς ὅσα ἐν καιρῷ ἀνεγράφησαν («Ὀρθοδοξία» τόμ. Α´ σελ. 215—221) σημειοῦται ὅτι ἡ πρὸς μελέτην τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ἐπὶ τούτῳ ἀπὸ μέρους τῆς «***Συμβουλευτικῆς καὶ Τεχνικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Συγκοινωνιῶν καὶ τῆς Διαμετακομίσεως***» καταρτισθεῖσα ὑποεπιτροπὴ συνελθοῦσα ἐκ νέου περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1925 ἐν Γενεύῃ, ὅπως μελετήσῃ τὰς σχετικὰς ἀποκρίσεις τῶν διαφόρων πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν κέντρων καὶ ὀργανώσεων, ἠναγκάσθη νὰ ἀναβάλῃ τὰς σχετικὰς ἀποφάσεις αὐτῆς μέχρις ἀπαντήσεως ἁπάντων τῶν ὡς ἄνω κέντρων. Κατὰ Ἰούνιον δὲ τοῦ 1926 ἡ ὑποεπιτροπὴ λαβοῦσα ὑπ᾽ ὄψιν ὅτι 22 Κυβερνήσεις, ὅσαι ἀπεκρίθησαν εἰς τὴν ἀπολυθεῖσαν Ἐγκύκλιον, συνεφώνουν δεχόμεναι τὴν ἀνάγκην τοῦ ***ἀκινήτου*** τῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα, ἀπεφάσισεν ὅπως προτείνῃ εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀναφερομένην Ἐπιτροπὴν τῶν Συγκοινωνιῶν καὶ δι᾽ αὐτῆς εἰς τὴν Γεν. Συνέλευσιν τῆς Κ. τῶν Ἐθνῶν, ἵνα ἐνεργηθῇ τὸ δέον παρὰ ταῖς ἁρμοδίαις πολιτικαῖς καὶ θρησκευτικαῖς ἀρχαῖς πρὸς ἀποδοχὴν ὡς ἡμέρας ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ***τῆς Κυριακῆς ἥτις ἕπεται τῷ δευτέρῳ Σαββάτῳ τοῦ Ἀπριλίου.***

Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην τοῦ Ἰουνίου 1926 δὲν προσῆλθεν ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Βατικανοῦ. Ὁ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἐρωτηθεὶς ἐδήλωσεν ἀπεριφράστως ὅτι, καθ᾽ ἃ γνωρίζει ἀσφαλῶς, ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία εἶνε διατεθειμένη νὰ ἀποδεχθῇ τὴν μεταρρύθμισιν ταύτην τῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα. Ὁ δὲ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κ. Δ. Αἰγινήτης ἀνεκοίνωσε τὴν σχετικὴν ἀπόφασιν τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου («Ὀρθοδοξία» τόμ. Α´, σελ. 61), ἥτις κατ᾽ ἀρχὴν δὲν εἶνε ἀντίθετος.

Ὡς πρὸς τὰς ἄλλας ἡμερολογιακὰς μεταρρυθμίσεις, αὗται ἐθεωρήθησαν ὑπὸ τῆς ὑποεπιτροπῆς, κατὰ τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω συνεδρίαν, πρόωροι, ὡς ἀπαντῶσαι πολλὰς καὶ ἰσχυρὰς ἀντιρρήσεις ἐκ μέρους τῶν διαφόρων ἁρμοδίων. Μόνη ἀξία συστάσεως ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ἐθεωρήθη — ὡς χρήσιμος καὶ πρακτικῶς εὐεφάρμοστος — ἡ τοῦ διακανονισμοῦ τῆς διαρκείας τῶν μηνῶν τοῦ ἔτους εἰς τρόπον ὥστε ἕκαστον τρίμηνον νὰ ἔχῃ δύο μῆνας πρὸς 31 ἡμέρας, ἐξαιρουμένων τῶν δισέκτων ἐτῶν, καθ᾽ ἃ ἓν τρίμηνον θὰ ἔχῃ δύο μῆνας πρὸς 31 ἡμέρας. Περὶ τῶν ἐφεξῆς ἐπιφυλασσόμεθα ἵνα συνεχίσωμεν ἅμα τῇ λήψει ἐγκύρων πληροφοριῶν.

ΕΠΙ ΤΩ, ΘΑΝΑΤΩ,

ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΥ ΤΟΥ Α΄.

Τῇ 20 λήγοντος μηνὸς ἀπεβίωσεν ἐκ χρονίου νοσήματος ἡ ***Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρουμανίας Φερδινάνδος ὁ Α΄.***

Ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς ἐνταῦθα Ρουμαν. Πρεσβείας Ἐξοχ. κ. Ἀναστασίου ἀναγγείλας ἐπισήμως εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τὸ θλιβερὸν γεγονός, παρεκάλεσεν ἅμα ὅπως, προνοίᾳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τελεσθῇ ἐν τῷ ἐν Πέραν ἱ. ναῷ τῆς Ἁγ. Τριάδος ἐπιμνημόσυνος δέησις τῇ ἑπομένῃ Κυριακῇ, ἡμέρᾳ τῆς κηδείας τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως [24].

Ἅμα τῷ θλιβερῷ ἀγγέλματι, ἡ Α. Θ. Π. ἀπηύθυνε τὸ κάτωθι συλλυπητήριον τηλεγράφημα πρὸς τόν:

21/7/27
Φανάριον

Μακαριώτατον Πατριάρχην Ρουμανίας ΜΥΡΩΝΑ

Βουκουρέστιον.

Μεγάλη Χριστοῦ Ἐκκλησία συμμεριζομένη πένθος ἀδελφῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας καὶ εὐσεβοῦς Ρουμανικοῦ λαοῦ θανάτῳ ἀειμνήστου Βασιλέως Φερδινάνδου, διαβιβάζει βαθέα συλλυπητήρια, δεομένη ὑπὲρ μεταστάντος φιλολάου ἄρχοντος καὶ εὐχομένη πᾶσαν ἀγαθωσύνην Ρουμανικῷ Ἔθνει.

Πατριάρχης ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Ἡ Α. Μ. ἀπήντησε διὰ τοῦ ἀκολούθου τηλεγραφήματος:

26/7/27
Βουκουρέστιον, Βασιλ. Ἀνάκτορον.

Παναγιώτατον Πατριάρχην κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ

Κων/πολιν-Φανάριον.

Βαθέως συγκεκινημένος διὰ τὴν πρόφρονα συμμετοχὴν τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος εἰς τὸ σκληρὸν πένθος ἡμῶν, προάγομαι ἵνα ἐκφράσω Αὐτῇ ὅλην τὴν εὐγνωμοσύνην μοῦ καὶ τοῦ Ρουμανικοῦ λαοῦ.

*
* *

Πρὸς τούτοις ἐνεκρίθη, ὅπως τῇ ὁρισθείσῃ Κυριακῇ τελεσθῇ ἀρχιερατικὴ λειτουργία ἐν τῷ εἰρημένῳ ἱ. ναῷ, συνιερουργούντων τῶν σεβ. μητροπολιτῶν Χαλκηδόνος, Πριγκηπονήσων καὶ Ἴμβρου, εἰς ταύτην δὲ ἐπακολουθήσῃ καὶ ἡ νενομισμένη ἐπιμνημόσυνος δέησις ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου βασιλέως.

Ἥ τε θ. λειτουργία καὶ ἡ μετ᾿ αὐτὴν ἐπιμνημόσυνος τελετὴ διεξήχθησαν μετὰ πάσης ἐκκλησιαστικῆς ἐπισημότητος καὶ ἱεροπρεποῦς τάξεως, ἐν μέσῳ ἀπειροπληθοῦς ἐκκλησιάσματος. Ὁ προεξάρχων ἀρχιερεὺς ἐδεήθη ἐν τῇ εἰσόδῳ τῶν τιμίων Δώρων ὑπὲρ τοῦ ἀειμνήστου βασιλέως, ἀπήγγειλε δὲ μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς τὸν παρὰ πόδας δημοσιευόμενον λόγον.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης καὶ ἡ Ἁγία καὶ Ἱ. Σύνοδος ἀντεπροσωπεύθησαν διὰ τῶν πανοσ. Μ. Πρωτοσυγκέλλου καὶ τοῦ Ἀρχιγραμματέως. Παρέστησαν δὲ ὁ Νομάρχης Κ/πόλεως Σουλεϊμὰν Σαμῆ βέης, ὁ Μαζῆ βέης, ἀπὸ μέρους τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, ἀντιπρόσωπος τοῦ Γ΄ Στρατ. Σώματος, ὁλόκληρον τὸ διπλωματικὸν σῶμα τῆς πόλεως καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι, ὡς καὶ πλεῖστα μέλη τῆς ρουμανικῆς παροικίας.

Τὰ συλλυπητήρια τῶν παραστάντων ἐδέχθη ὁ Ἐξοχ. Ἐπιτετραμμένος τῆς Ρουμ. Πρεσβείας, ὅστις καὶ προσελθὼν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τῇ 28ῃ λήξαντος μηνὸς ὑπέβαλε τὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ πρὸς τὴν Α. Θ. Π. ἐπὶ τῇ ὡς ἀνωτέρω συμμετοχῇ τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου εἰς τὸ πένθος τοῦ ρουμανικοῦ λαοῦ.

*
* *

Φόβος Κυρίου δόξα καὶ καύχημα καὶ εὐφροσύνη καὶ στέφανος ἀγαλλιάματος.

(Σειρὰχ Α΄. 11)

Ὁ φόβος Κυρίου, ἤτοι ἡ εὐλάβεια πρὸς τὸν Θεόν, φέρει εἰς πάντα θνητὸν τὴν ἐνδόμυχον συναίσθησιν, κυρίως πρὸ τοῦ παντεπόπτου Θεοῦ, τοῦ ἐτάζοντος καρδίας καὶ νεφρούς, ὅτι πᾶσα πρᾶξις αὐτοῦ πρέπει νὰ εἶναι ἀνεπίληπτος καὶ ἀξιέπαινος, οὐχὶ κατὰ τὴν κρίσιν τῶν ἀνθρώπων, οὓς δύναταί τις νὰ διαλάθῃ, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀλάθητον καὶ ἀδέκαστον κρίσιν τῆς ἑαυτοῦ ἀγαθῆς συνειδήσεως. Ἡ ἐνδόμυχος αὕτη συναίσθησις ἀπαρεγκλίτως ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν καὶ ἀξιάγαστον, ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἑαυτοῦ κοινωνικῆς θέσεως, τάξεως, ἐνεργείας καὶ δράσεως καὶ φέρει πρώτιστα καὶ ἀφεύκτως ἐπιδοκιμασίαν καὶ εὐαρέσκειαν τῆς ἑαυτοῦ συνειδήσεως, τιμὴν δὲ καὶ ἐκτίμησιν αὐτῷ, ὡς ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν. Ὅσον δὲ ἡ ἀκτὶς τῆς ἀγαθῆς δράσεως τοῦ προσώπου τυγχάνει εὐρυτέρα, τόσον μεγαλείτερα εἶνε καὶ τὰ καλὰ ἔργα αὐτοῦ καὶ κοινωφελέστερα τὰ εὐεργετήματα. Τοῦ ἀοιδίμου καλοκαγάθου Βασιλέως τῆς ὁμοδόξου Ρουμανίας Φερδινάνδου τοῦ Α΄ σήμερον ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία κατὰ τὴν ἐπιμνημόσυνον ταύτην τελετὴν καθηκόντως συμμερίζεται τὴν δικαίαν λύπην τοῦ Ρουμανικοῦ λαοῦ ἐπὶ τῇ ἀποβιώσει αὐτοῦ. Θρησκευτικὴν δὲ τελετὴν ὑπὲρ τοῦ ἀειμνήστου ἐπιτελοῦντες,

ἀποφάσει σεπτῇ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, ἐπιτραπήτω δι' ὀλιγίστων σχετικῶς λέξεων, νὰ ὑπομνηματίσωμεν οὐχὶ τὴν βασιλικὴν Αὐτοῦ συμβολὴν καὶ συμμετοχὴν εἰς τὴν δεκατετραετῆ περίπου διακυβέρνησιν τῆς Ρουμανίας, ὅπερ ἄλλοις πολιτικολόγοις καὶ τῇ ἱστορίᾳ ἐναπόκειται, ἀλλ' ἡμεῖς μόνον ἐν τῷ θρησκευτικῷ ἡμῶν κύκλῳ ὡς θρησκευτικοὶ θὰ περιορισθῶμεν εἰς τὴν ἀναντίρρητον εὐλάβειαν πρὸς Κύριον τοῦ ἀοιδίμου καὶ τὴν καλοκἀγαθίαν, δι' ὧν κατέστη ἀναμφιβόλως δόξα καὶ καύχημα καὶ εὐφροσύνη καὶ στέφανος ἀγαλλιάματος.

*
* *

Λέγων ὁ σοφὸς Σειρὰχ φόβον Κυρίου, ἐννοεῖ τὴν ἐσωτερικὴν θερμὴν εὐλάβειαν πρὸς τὸν Θεόν, ἐφ' ἧς θεμελιοῦται ἀδιασαλεύτως ἡ θαυμασία ἐκείνη ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἀρετή, ἥτις ἀνεξαρτήτως ἐπαίνων καὶ κατακρίσεων, ἀμοιβῶν καὶ τιμωριῶν, ἐπιθυμεῖ διακαῶς καὶ πράττει ἐκθύμως πᾶν ἀγαθόν, πᾶν κοινωφελές, πᾶν τὸ παγκοίνως ἀξιέπαινον καὶ τῷ Θεῷ φίλον. Ὁ ἔχων τὴν ἀληθῆ ταύτην εὐλάβειαν καὶ φόβον Κυρίου, οὐχὶ ἐκ φόβου δουλικοῦ, μήπως τιμωρηθῇ, ἀλλ' ἐξ ἄλλου φόβου λεπτοῦ καὶ εὐαισθήτου ἄγεται, μήπως μὴ πράττων τὸ ἀγαθὸν δὲν εὐαρεστῇ τὸν Πανάγαθον Πατέρα Θεόν, ὅστις τοσαύτας εὐεργεσίας ἐπιδαψιλεύει αὐτῷ καὶ παντὶ τῷ κόσμῳ ἀνατέλλων τὸν ἥλιον Αὐτοῦ ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχων ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους. Ὅταν δέ τις μετὰ τοιαύτης εὐλαβείας πρὸς τὸν Κύριον πολιτεύηται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, λέγων καὶ πράττων τὸ ἀγαθόν, οὐχὶ ἀποβλέπων εἰς πρόσωπον ἀνθρώπου, ἀλλ' εἰς τὴν κρίσιν τοῦ παντεπόπτου Θεοῦ καὶ τῆς ἐν αὐτῷ ἀγαθῆς συνειδήσεως, τότε ἀναντιρρήτως θέτει θεμέλιον ἀρραγὲς καὶ ἀκλόνητον τῆς εἰλικρινοῦς αὐτοῦ ἀγάπης πρὸς πάντα ἄνθρωπον, τῆς μεγάλης ἐκείνης Χριστιανικῆς ἀγάπης, τῆς ἐπεκτεινομένης μέχρι τῆς ἀγάπης καὶ τῶν ἐχθρῶν, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ τέλειον τῆς ἀνθρωπίνης ἀγάπης. Καὶ πράγματι ποῦ βαίνει ὁ πεπολιτισμένος ἡμῶν κόσμος; Βαίνει ἀναντιρρήτως, μεθ' ὅλον τὸν διανυόμενον δρόμον μετ' ἐμποδίων, ἐνίοτε ἀνυπερβλήτων θεωρουμένων, ἀλλὰ πλειστάκις παρακαμπτομένων, εἰς τὴν ὑπὸ παντὸς ἀνθρώπου ἀνωτέρω τῆς φθαρτῆς ὕλης διανοουμένου ὑπὸ παντὸς φιλανθρώπου ἀνθρώπου, βαίνει ὄντως προχωροῦσα πάντοτε ἀναμφιβόλως, εἰς τὴν παγκοσμίως ἐφετὴν καὶ ἀξιέπαινον σταδιοδρομίαν τῆς ἀγάπης παντὸς ἀνθρώπου πρὸς πάντα ἄνθρωπον, ἀνεξαρτήτως φυλῆς, ἔθνους, δόγματος καὶ θρησκεύματος.

Τὸ εὐγενὲς τοῦτο συναίσθημα τῆς τελείας ταύτης ἀνθρωπίνης ἀγάπης τῶν πάντων πρὸς πάντας θεωρηθείσης καὶ θεωρουμένης ἀδυνάτου ὑπό τινων ἀπαισιοδοξούντων ἢ ὀλιγοψυχούντων, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι θέλει ἐπικρατήσει ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὁπότε ὁ κόσμος ἔσεται μία μεγάλη ἀδελφότης, μία μεγάλη ποίμνη ἀγάπης, εἷς ποιμὴν ἀγαπητός, ὁ τῆς παγκοσμίου ἀγάπης δομήτωρ.

Τοιαύτης ἀξιαγάστου ἀγάπης τὸ ἀρραγὲς καὶ ἀκλόνητον θεμέλιον ἐν τῇ ἑαυτοῦ καρδίᾳ ἔχων καὶ ὁ ἀοίδιμος Βασιλεὺς Φερδινάνδος, ἤτοι τὴν εὐλάβειαν καὶ φόβον Κυρίου, ὡς κυριώτατον σκοπὸν τοῦ βίου καὶ τῆς βασιλείας ἔταξεν ἑαυτῷ, ἀπαρεγκλίτως, τὴν ὁλόψυχον ἀγάπην πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.

Ἡ ἔξοχος δ' αὕτη καὶ βαθεῖα αὐτοῦ ἀγάπη πρὸς τὴν Ρουμανίαν, ποικιλαχῶς ἐκδηλουμένη, παρώρμα τὸν ἀοίδιμον Βασιλέα προθύμως νὰ ὑφίσταται κόπους καὶ μόχθους, οὐδόλως φειδόμενος καὶ τῆς πολυτίμου ὑγιείας Αὐτοῦ, ἀλλὰ θυσιάζων τὰ πάντα καὶ αἰσθήματα καὶ ἡσυχίαν καὶ ὑγείαν καὶ ζωὴν ὑπὲρ τῶν ὑψίστων συμφερόντων καὶ τῆς εὐημερίας καὶ τῆς προόδου τοῦ λαοῦ καὶ ἔθανεν ἀθανάτως κατὰ τὴν ἀγαθὴν μνήμην, πεσὼν ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῶν ἑαυτοῦ εἰρηνικῶν διηνεκῶν μεριμνῶν καὶ φροντίδων καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.

Δόξαν ὄντως φέρει εἰς τὴν γενεὰν αὐτοῦ πατὴρ οἰκογενειάρχης, ἐργαζόμενος ἐν τῷ βίῳ τὸ ἀγαθόν, καύχημα δὲ δικαιότατον εἰς τὰ φιλόστοργα τέκνα τυγχάνει ὁ τοιοῦτος καλοκάγαθος πατήρ, οὗτινος ἑκάστοτε ἀναφέρονται αἱ διάφοροι φανεραὶ καὶ εὐαγγελικαὶ ἀγαθοπραξίαι.

Τοιοῦτος πατήρ, πλήρης ἀγάπης πρὸς τὸν λαόν, ὑπῆρξεν ὁ ἀοίδιμος Βασιλεύς. Δικαιότατα λοιπὸν καὶ ἡ ὁμόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας, ἧς θεμέλιον ὡσαύτως ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη, ἐθεώρει εὐφροσύνην καὶ μέγα ἀγαλλίαμα αὐτῆς τὸν πολιτικὸν αὐτῆς ἄρχοντα, διότι οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ μὴ ἐπαινέσῃ τὴν πρὸς πάντας ἀναντίρρητον καλοκαγαθίαν τοῦ ἀοιδίμου Βασιλέως Φερδινάνδου καὶ τὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν εὐλάβειαν.

Τὰ αἰσθήματα δὲ ταῦτα τῆς ἀληθοῦς εὐλαβείας, ἐγκεχαραγμένα ἐν ταῖς πτυχαῖς τῆς καλοκαγάθου καρδίας Αὐτοῦ ἀπὸ ἀνατροφῆς, ἀπὸ μορφώσεως, ἀπὸ στερρᾶς ἀγαθῆς θελήσεως, πλεῖστα εὐαγγελικὰ ἔργα αὐτοῦ ἐπιμαρτυροῦσιν. ὅλοι δὲ οἱ ἐγγύθεν ἢ πόρρωθεν παρακολουθήσαντες τὴν καὶ ἐν ποικίλαις περιπετείαις δοκιμασθεῖσαν, φιλολάως πάντοτε, δεκατετραετῆ βασιλείαν Αὐτοῦ, ἀναφέρουσι πλείστας Αὐτοῦ πράξεις αὐταπαρνήσεως ἀξιαγάστου καὶ εὐσεβείας πραγματικῆς, δι' ὧν κατέκτα τὰς καρδίας τοῦ εὐσεβόφρονος λαοῦ. Μακάριοι ὄντως οἱ μετ' ἀγαθῆς, φιλανθρώπου πάντοτε συνειδήσεως καλοκάγαθοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἐν τῷ κόσμῳ, οἱ κατορθοῦντες νὰ ἔχωσι τὴν καρδίαν αὐτῶν πλήρη τελείας ἀγάπης προθύμου πάντοτε εἰς ἀγαθοπραξίας πρὸς πάντα συνάνθρωπον, καὶ ἔτι μακαριώτεροι βεβαίως οἱ δυνάμενοι ἐν εὐρεῖ κύκλῳ καὶ ἔνιοι ἐν εὐρυτάτῃ ἀκτῖνι φωτοβόλῳ δι' ἔργων τοιαύτης ἀξιαγάστου καὶ θαυμασίας ἀγάπης νὰ ἀναφαίνωνται ἐν τῷ βίῳ καλοκάγαθοι καὶ παγκοίνως εὐεργετικοί. Τῆς ἐμπράκτου ταύτης ἀγάπης παντὸς ἀτόμου πρὸς πάντα συνάνθρωπον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ οὐδὲν ἀξιεπαινετώτερον, οὐδὲν θαυμασιώτερον, οὐδὲν εὐαρεστότερον, οὐδὲν παγκοσμίως κοινωφελέστερον. Καλοκἄγαθος ἀναμφιβόλως γενόμενος ὁ ἀείμνηστος Βασιλεὺς Φερδινάνδος ἐν τῷ κατ' ἰδίαν βίῳ καὶ ἐν τῇ βασιλείᾳ, πατρός τε καὶ μητρὸς δέ, καὶ πάντων τῶν κατ' ἄνθρωπον ἀγαθῶν, ὑπεράνω θέμενος ἀναντιρρήτως τὴν πρὸς τὸν λαὸν ἀγάπην, ἀνεδείχθη δικαίως δόξα καὶ καύχημα τοῦ λαοῦ, ἡ δὲ μνήμη τῆς ὑπερόχου ταύτης ἀγάπης Αὐτοῦ καὶ καλοκαγαθίας ἔσεται ἀείποτε παρὰ τῷ λαῷ συμπαθής, ζωηρὰ καὶ εὐγνώμων ἔν τε τοῖς σήμερον ἐπιζῶσιν ἐν Ρουμανίᾳ καὶ ἐν τοῖς ἐπιγιγνομένοις. Ἀμήν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Τῇ 13ῃ λήξαντος μηνὸς συνεπληρώθη διετία ἀπὸ τῆς εἰς τὸν Οἰκουμ. Θρόνον αἰσίας ἐκλογῆς τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ***τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου*** ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ τοῦ Γ', τοῦ ἀπὸ Νικαίας.

Ἐπὶ τῇ εὐτυχεῖ ταύτῃ ἐπετηρίδι ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς 12ης Ἰουλίου διὰ τοῦ πρώτου τῇ τάξει σεβ. Μητροπολίτου Κυζίκου ὑπέβαλε τὰς συγχαρητικὰς αὐτῆς εὐχὰς πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα εὐχαριστήσασαν καταλλήλως.

Ἀπὸ μέρους δὲ τῶν πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν μελῶν τῆς Π. Κ. Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς, προσελθόντων ἐν σώματι, προσεφώνησε καταλλήλως τὴν Α. Θ. Π. ὁ πανοσ. Μ. Πρωτοσύγκελλος, διατρανώσας τὰ αἰσθήματα βαθυτάτου σεβασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς πρὸς τὸ Σεπτὸν Αὐτῆς πρόσωπον.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης εὐχαριστήσασα ἀπηύθυνε λόγους μεστοὺς πατρικῶν νουθεσιῶν.

Ἐπὶ τῇ ἐπισήμῳ ταύτῃ εὐκαιρίᾳ ἡ «Ὀρθοδοξία» ὑποβάλλει εὐλαβῶς μετὰ τῶν συγχαρητηρίων αὐτῆς τὴν ἔκφρασιν τοῦ ἀπείρου αὐτῆς σεβασμοῦ πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα, εὐχομένη Αὐτῇ μακρὰν πατριαρχείαν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

Χοροστασίαι. — Εὐλαβεῖ προσκλήσει τῶν οἰκείων Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῶν ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐχοροστάτησεν ἐν τοῖς ἱ. ναοῖς ἁγ. Νικολάου Τὸπ-καποῦ (8), ἁγίων Ἀποστόλων Φερίκιοϊ (15) καὶ ἁγ. Νικολάου Νεοχωρίου (29).

Ὀνοματικαὶ ἑορταί. — Πρὸς τὸν ἐν Χάλκῃ διαμένοντα σεβ. μητροπ. Κυζίκου κ. Καλλίνικον ἐπὶ τῇ ἑορτῇ αὐτοῦ (29), τὰ πατριαρχικὰ συγχαρητήρια διεβίβασεν ὁ πανοσ. Μ. Πρωτοσύγκελλος.

— Τοὺς ἑορτάζοντας σεβ. μητροπ. Ἐλασσῶνος καὶ Ἀρδαμερίου (29) ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς.

— Ἁρμοδίως διεβιβάσθησαν αἱ εὐχαὶ τῆς Α. Θ. Π. καὶ πρὸς τοὺς ἱερολ. Τριτεύοντα καὶ διάκονον τῆς σειρᾶς (29).

Πατρ. Κεντρ. Ἐκκλ. Ἐπιτροπή. — Ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς 13 Ἰουλίου, κρίνασα ἐπὶ τοῦ δημιουργηθέντος ἐν τῇ ἐν Πριγκήπῳ ἱ. Μονῇ τοῦ ἁγ. Νικολάου ἐπεισοδίου καὶ εὑροῦσα ἠθικῶς διὰ τοῦτο ὑπεύθυνον τῶν ἐκ τῶν ἱερέων τῆς Κοινάτητος Σταυροδρομίου αἰδεσ. Ἀργύριον Πιτσικούλην, ἐπέβαλεν, ἐπινεύσει καὶ τῆς Α. Θ. Π., τῷ ἱερεῖ τούτῳ ποινὴν μηνιαίας ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας μετὰ πλήρους ἀποστερήσεως τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ.

— Ἐπὶ τῇ λήξει τῆς ὡρισμένης περιόδου τῆς ἐν τῇ Ἐπιτροπῇ παρεδρείας τῶν πλειόνων μελῶν, ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 28 λήξαντος μηνός, ὑποβαλόντων ἁπάντων παραίτησιν, ἡ Α. Θ. Π. ἀνεσχημάτισε τὴν Ἐπιτροπὴν ἐκ τοῦ πανοσ. Μ. Πρωτοσυγκέλλου κ. Πολυκάρπου, ὡς προέδρου, τῶν θεοφ. ἐπισκόπων Εἰρηνουπόλεως κ. Κωνσταντίνου καὶ Χριστουπόλεως κ. Μελετίου καὶ τῶν πανοσ. Μ. Ἀρχιδιακόνου κ. Αἰμιλιανοῦ καὶ Δευτερεύοντος κ. Γερμανοῦ, ἀναδιορισθέντων καὶ αὖθις, ὡς καὶ τοῦ πανοσ. Ἀρχιγραμματέως τῆς ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. κ. Δωροθέου, τὸ πρῶτον διοριζομένου, μετὰ τοῦ αὐτοῦ Γραμματέως ὁσιωτ. Τριτεύοντος κ. Καλλινίκου.

Πατριαρχικὸς ναός. — Ἐν συρροῇ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος ἑωρτάσθη καὶ ἐφέτος ἡ μνήμη τῆς Μεγαλομάρτυρος καὶ Πανευφήμου Εὐφημίας, ἧς τὸ ἱ. λείψανον φυλάσσεται, ὡς γνωστόν, ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχ. ναῷ. Τοῦ πανηγυρικοῦ Ἑσπερινοῦ προέστη ὁ σεβ. Μ/της Νεοκαισαρείας. Κατὰ τὴν λειτουργίαν ἐχοροστάτησεν ἡ Α. Θ. Π. τῇ δὲ ἑπομένῃ Παρασκευῇ ἐτελέσθη ἀρχιερατικὸν συλλείτουργον, προεξάρχοντος καὶ αὖθις τοῦ σεβ. Μ/του Νεοκαισαρείας μετὰ τῶν θεοφ. Ἐπισκόπων Θεοδωρουπόλεως καὶ Ἐλαίας.

Ὁ Σταυρὸς τοῦ Παναγ. Τάφου.—Εἰς τοὺς ἐκ τῶν παλαιῶν τμηματαρχῶν τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς κ. κ. Χρῆστον Παπαϊωάννου, διευθυντὴν τοῦ Π/κοῦ Γραφείου καὶ Γ. Σαββόπουλον ταμίαν, Σεπτῇ συστάσει τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Α. Μακαριότητος, τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανοῦ, εἰς μὲν τὸν πρῶτον ὁ ἀνώτερος Ταξιάρχης, εἰς δὲ τὸν δεύτερον ὁ Ταξιάρχης τοῦ Παναγίου Τάφου.

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Κανονικαὶ ψῆφοι.—Ἐπίσκοπος Ἁγ. Φραγκίσκου [Ἀμερικῆς] ἐξελέγη διὰ κανονικῶν ψήφων τῇ 26 λήξαντος μηνὸς ὁ ὁσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Κάλλιστος Παπαγεωργόπουλος.

— Ἐκ σχετικῆς ἐκθέσεως τοῦ σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς πληροφορούμεθα ὅτι τῇ 23 Ἰουνίου ἐ. ἔ. συνῆλθεν ἐν τῷ ἐν Ἁγίῳ Φραγκίσκῳ ἱ. ναῷ τῆς Ἁγίας Σοφίας ἡ κληρικολαϊκὴ συνέλευσις τῆς ἐπισκοπικῆς περιφερείας Ἁγ. Φραγκίσκου πρὸς ὑπόδειξιν τριῶν ὑποψηφίων διὰ τὴν ἐπισκοπὴν ταύτην. Ἐκ τῶν 12 ὠργανωμένων κοινοτήτων τῆς ἐπισκοπῆς μετέσχον 10 κοινότητες, τῶν λοιπῶν δύο δι' ἕνα ἢ ἄλλον λόγον κωλυθεισῶν. Ὑποψήφιοι προὐτάθησαν τρεῖς: οἱ ἀρχιμανδρῖται Κάλλιστος Παπαγεωργόπουλος, Γερμανὸς Πολυζωΐδης καὶ Δαμασκηνὸς Σμυρνόπουλος.

Κανονικαὶ ἄδειαι.—Ἐπετράπη α′) τῷ σεβ. Μ/τῃ Τραπεζοῦντος κ. Χρυσάνθῳ, ὅπως μεταβῇ εἰς Ἅγιον Ὄρος πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐν αὐτῷ καὶ εἶτα εἴς τινα τῶν θερμῶν τῆς Ἑλλάδος πρὸς περίθαλψιν τῆς ὑγείας αὐτοῦ, β′) τῷ σεβ. Μ/τῃ Λήμνου κ. Στεφάνῳ πρὸς μετάβασιν εἰς Ἀθήνας ἀσθενοῦντι, γ′) τῷ σεβ. Μ/τῃ Νιγρίτης κ. Κυρίλλῳ πρὸς μετάβασιν ἐπὶ τεσσαρακονθήμερον εἰς Ἀθήνας καὶ Λουτράκιον διὰ λόγους ἐπαρχιακοὺς καὶ ὑγείας, δ′) τῷ σεβ. Μ/τῃ Νέας Πελαγωνείας κ. Ἰωακεὶμ πρὸς μετάβασιν ἐπὶ ἕνα μῆνα εἰς Ἀθήνας καὶ Αἰδηψὸν διὰ λόγους

ὑγείας καὶ ε΄) τῷ σεβ. Μ/τη Θάσου κ. Γεωργίῳ, ὅπως μεταβῇ εἰς Ἅγιον Ὄρος δι' ἐπαρχιακὰς ἀνάγκας.

— Συνεστήθη τῷ σεβ. Μ/τῃ Γιανιτσῶν καὶ Γουμενίτσης κ. Σμαράγδῳ, ὅπως γνωστοποιῇ τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐκ τῶν ὑστέρων ἑκάστην εἰς Θεσσαλονίκην μετάβασιν αὐτοῦ, ἀναφέρων τοὺς λόγους τοὺς προκαλέσαντας τὴν μετάβασιν καθὼς καὶ τὸν χρόνον τῆς ἐκεῖ διαμονῆς αὐτοῦ.

— Τῷ Θεοφιλ. Ἐπισκόπῳ Ἀριστείας κ. Ἱεροθέῳ ἄνευ ἀδείας κανονικῆς μεταβάντι εἰς Ἅγιον Ὄρος ἀπηγορεύθη συνοδικῶς, ὅπως ἱερουργῇ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει.

Χειροτονία κληρικοῦ. — Ἐνεκρίθη ἡ εἰς ἱερέα χειροτονία τοῦ διακόνου Εὐστρατίου Σκλάτα διὰ τὴν κοινότητα Κουρνέλλας τῆς ἐπαρχίας Πλωμαρίου.

Καθαίρεσις ἱερέως.— Ἡ ἱ. Σύνοδος δεχθεῖσα ὡς βασίμους καὶ ἀποδεδειγμένας πάσας τὰς ἐναντίον τοῦ τέως ἐν Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας ἱερατεύοντος ἀρχιμ. Ἀθηναγόρα Βαρέκλα διατυπωθείσας κατηγορίας καὶ κηρύξασα αὐτὸν ἔνοχον παραβάσεως ὡρισμένων ἱ. κανόνων, καθῄρεσεν αὐτὸν τῆς ἱερωσύνης (κατὰ τὴν δικαστικὴν συνεδρίαν τῆς 12ης λήγοντος) καταλέξασα εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν.

Ἔκφρασις μομφῆς. — Ἡ ἱ. Σύνοδος μελετήσασα τὸν σχετικὸν φάκελλον τοῦ πανιερ. Μ/του Κίτρους κ. Παρθενίου [ὅρα «***Ὀρθοδοξίας***» τόμ. Α΄ σελ. 332] ἐκήρυξεν αὐτὸν ἄξιον μομφῆς διὰ τὰς καταγγελθείσας κατ' αὐτοῦ παρ' ἐνορίαν χειροτονίας μετ' ἐπιδηλώσεως ὅτι ἐν ἐπαναλήψει ὁμοίων πράξεων ἐπιβληθήσεται αὐτῷ αὐστηρὰ ἐκκλησιαστικὴ ποινή.

Μοναστηριακά. — Μέχρι τῆς ἀποφυλακίσεως τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς ἐν Χίῳ ἱ. Π/κῆς καὶ Σταυροπηγ. Νέας Μονῆς, ἐνεκρίθη ὅπως προσωρινῶς διοικῇ τὰ τῆς ἱ. Μονῆς διμελὴς ἐκ μοναχῶν Ἐπιτροπή.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἐπὶ τῇ τηλεγραφικῶς μεταδοθείσῃ εἰδήσει περὶ τοῦ ἐπισυμβάντος ἐν Παλαιστίνῃ σεισμοῦ διημείφθησαν τὰ κάτωθι Πατριαρχικὰ τηλεγραφήματα:

Φανάριον, *14/7/27*

Μακαριώτατον Πατριάρχην ΔΑΜΙΑΝΟΝ

Ἱερουσαλήμ.

Βαθύτατα λυπηθέντες εἰδήσει καταστρεπτικοῦ σεισμοῦ, ἐκφράζομεν ἀδελφικὴν συμπάθειαν. Ἀναμένομεν πρόφρονας σχετικὰς πληροφορίας ἰδίως περὶ Παναγίου Τάφου

Πατριάρχης ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

*
* *

Ἱεροσόλυμα, 16/7/27

Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ

Φανάριον.

Μικρὸς τροῦλλος Καθολικοῦ κατεστράφη. Χρήζει ἀνακαινίσεως. Μέγας τροῦλλος ἄνωθεν Ἁγ. Τάφου, Γολγοθᾶς, λοιπὰ διαμερίσματα Ναοῦ Ἀναστάσεως ἄθικτα. Σει-

σμὸς καταστρεπτικὸς Μοναστηρίοις, Ἐκκλησίαις, οἰκοδομαῖς. Μονὴ Προδρόμου παρ' Ἰορδάνην κατεστράφη ὁλοτελῶς. Θύματα πολλά. Πληγωμένοι πλείονες.

Πατριάρχης ΔΑΜΙΑΝΟΣ

*
* *

Ἱερὰ Μονὴ Ὄρους Σινᾶ.—Ἀντὶ τοῦ πανοσ. ἀρχιμ. κ. Νικοδήμου Τσέκα, παραιτηθέντος διὰ λόγους ὑγείας, διωρίσθη ἀντιπρόσωπος ἐνταῦθα τοῦ Ὄρους Σινᾶ ὁ πανοσ. ἀρχιμ. κ. Νήφων, ἐκ τῶν ἀρχαίων ἀδελφῶν τῆς ἐν λόγῳ ἱ. Μονῆς. Ὁ πανοσ. ἀρχιμ. κ. Νικόδημος ἀντιπροσωπεύσας εὐδοκίμως τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Σιναίου ἐν τῷ ἐξωτερικῷ καὶ ἐνταῦθα ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὅλην, ἐπανέρχεται εἰς τὴν Μετάνοιαν αὐτοῦ πρὸς ἀνάληψιν νέας διακονίας.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Προκειμένου ἵνα προσληφθῶσι μαθηταὶ διὰ τὴν ἐν Χάλκῃ Ἱερὰν Θεολογικὴν Σχολήν, ὀφείλουσιν οἱ βουλόμενοι νὰ εἰσαχθῶσιν εἰς αὐτήν, ὅπως ἀπὸ τῆς 1ης ἕως τῆς 14ης Αὐγούστου ἐ. ἔ. ὑποβάλωσι τὰς αἰτήσεις αὐτῶν εἰς τὸ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Γραφεῖον αὐτῆς. Οὗτοι δέον νὰ εἶναι ἀπόφοιτοι Ζ' τάξεως Ἀστικῆς Σχολῆς ἢ Α' Γυμνασίου ἔχοντες βαθμὸν τοὐλάχιστον λίαν καλῶς, διαγωγὴν δὲ ἀρίστην.

*
* *

Ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ πρώτου ἐκδοτικοῦ ἔτους τῆς «Ὀρθοδοξίας» παρακαλοῦνται οἱ καθυστεροῦντες τὴν συνδρομήν, ὅπως πέμψωσιν αὐτὴν τὸ ταχύτερον. Οἱ τυχὸν μὴ λαμβάνοντες τακτικῶς τὸ φυλλάδιον ἀπευθυνθήτωσαν εἰς τὴν Διεύθυνσιν διὰ τὰ περαιτέρω.

Παρόραμα.— Ἐν σελίδι 56 τοῦ τεύχους 14 [σειρὰ 9 ἄνωθεν] ἀναγνωστέον ***συνήθης*** ἀντὶ ***συνήθως***, τὸ δὲ τέλος τῆς σελίδος 59, ὄχι ***ἐν παραφράσει***, ἀλλ' ***ἐν κατὰ λέξιν μεταφράσει τοῦ νῦν ἑβραϊκοῦ κειμένου***, θὰ εἶχεν· ***«ἀνέμενε κρίσιν, καὶ ἰδοὺ κοπή, δικαιοσύνην, καὶ ἰδοὺ κραυγή»***.

مدیر مسؤل: مله‌تیوس لوقاکیس